

תפ"ח 19135/10/14 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד יורי ליסיאק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 14-10-19135 מדינת ישראל נ' ליסיאק (עוצר) 6 יוני 2016

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד

כב' השופט מאיר יפרח

כב' השופטת גילה רביד

בעвин: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -

עו"י ב"כ עו"ד ראנד ענו

נגד

יורי ליסיאק -

עו"י ב"כ עו"דisher יעקובי

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

השופט מאיר יפרח:

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מיחס לו עבירה של **רצח בכוננה תחילה**, בניגוד לסעיף 300 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין") וUBEIRA של **шибוש מהלכי משפט**, בניגוד לסעיף 244 לחוק העונשין.

כתב האישום

1. כתב האישום מגולל את עיקרי המסתכת העובדתית הבאה:

(א) הנאשם התגורר ביחיד עם בני משפחתו, הוריו ואחי אמו בדירה בבניין ברחוב כ"ט בנובמבר 25, בת-ים (להלן: "הדירה").

(ב) ויקטור מיקולסקי ע"ה (להלן: "המנוח") היה מיודד עם הנאשם, אך יחסיהם עלו על שרטון מלחמת חדש של המנוח שהנאשם התלונן נגדו במשטרתו. על-כן, גמלה בלביו של הנאשם החלטה להמית את המנוח.

(ג) לשם מימוש תוכנית הרצח, ביום 20.9.2014 בשעה 9:44 או בסמוך לכך, שלח הנאשם שלושה מסרונים ממכשיר טלפון נייד שהוא ברשותו אל מכשיר הטלפון הנייד של המנוח. במסרונים אלה אמר הנאשם על המנוח בפגיעה שלא כדין בגופו. בתגובה לכך, שלח המנוח מסרונו למכשיר הטלפון של הנאשם ובו הודיע לו, בין היתר, כי בכוונתו להגיע לדירה.

עמוד 1

- (ד) במסגרת המשך מימוש תוכנית הרצח, שלח הנאשם מסרונו לעצמו, באמצעות מכשיר טלפון נייד אחר שהוא ברשותו, ובו יצר מצג כוזב הנושא להיראות כאלו המנוח Aires להגעה לדירה ולשחות את הנאשם ואת בני משפחתו (להלן: "המסרונו השקרי"). זאת היה ביום 21.9.2014 בשעה 14:26 או בסמוך לכך.
- (ה) לאחר מכן, בשעה 15:49 התקשר הנאשם לשירותי הכבאות וההצלה והואודיע להם כי קיימת דיליפת גז בדירה. כעבור מספר דקות, הגיעו אנשי מכבי האש לדירה, בדקו את המקור לדיליפת הגז ועצרו את המקום.
- (ו) זמן קצר לאחר מכן פורק, בצד, צינור הגז הקשור לתנור הגז שבדירה. עקב לכך נגרמה דיליפת גז בדירה. שירותי הכבאות וההצלה הוזעקו למקום פעם נוספת ובבואם - סגרו את צינור הגז בדירה.
- (ז) הנאשם הורה לבני משפחתו להותיר את דלת הדירה פתוחה בשל דיליפת הגז, מתוך כוונה לאפשר למנוח להיכנס לדירה באופן חופשי ולרצוח אותו.
- (ח) סמוך לשעה 19:17, הציג הנאשם לאימו את המסרון הכווץ. האחרונה התקשרה למטריה ומסרה כי המנוח מיים לפגוע בה ובבני משפחתה.
- (ט) בהמשך לכך ובמסגרת תוכנית הרצח, התקשר הנאשם למנוח, בשעה 17:35, ושוחח עימיו. בעקבות השיחה הודיעו הנאשם לאימו כי המנוח בדרכו לדירה. הנאשם הצטיז בסכין מטבח מביתו והואודיע לאימו על כוונתו להתגונן מפני הנאשם באמצעות הסכין, בכוזב.
- (י) כעבור כעשר דקות, נכנס המנוח לדירה ושוחח עם הנאשם. לאחר חילופי דברים וצעקות בין הנאשם לבין המנוח, דרשה אימו של הנאשם מהמנוח לעזוב את הדירה לאלטר. בתגובה, תקף המנוח את אימו של הנאשם וגרם לחבלת בידה הימנית.
- (יא) בסמוך לאחר מכן ולשם מימוש החלטתו של הנאשם להמית את המנוח, וכשהוא מצוייד בסכין, גרר הנאשם את המנוח הרחק מאימו, ובכוונה תחילת להמיתו, נעץ הנאשם את הסכין בלבו של המנוח (להלן: "הבדיקה קטלנית") ושתי דקירות נוספות, האחת במותן והשנייה דקירה שטחית בירך. כתוצאה מעשיו הנורא ומהדקירות, ברח המנוח לדירה סמוכה בבניין ושם התמוטט. אמבולנס שהוזעק למקום קבע את מותו של המנוח.
- (יב) בסמוך לכך, החל הנאשם לנ��ות את כתמי הדם שהותיר אחורי המנוח וזאת במטרה לשבש הליכי משפט על ידי השמדת ראיות.
- (יג) הבדיקה קטלנית שזכר הנאשם בלבו גרמה להצטברות דם בשק העוטף את הלב ובכך נמנע מילוי של הלב בדם וכתוצאה לכך נפטר המנוח.
- (יד) בנסיבות האמורים, רצח הנאשם את המנוח בכוונה תחילת ושיבש מהלכי משפט על ידי השמדת ראיות.

התשובה לכתב האישום

2. תשובה הנתבע לכתב האישום הוגשה בכתב באמצעות סניגורו ביום 26.3.15 (בקשה מס' 19). במסגרת תשובה זו, הודה הנאשם בחלק מן הנטען בכתב האישום וכפר בחלק הנותר.
- (א) הנאשם **הודה** בכך שהtaggor עט משפטו בדירה ובhicruto עט המנוח. הוא הודה בכך שהtaggor עט המנוח במסרונים והודה בתוכנם, אך כפר בטענה כלשהי המייחסת לו תוכנית רצח או נקיטת פעולה לשם מימושה.

- (ב) הנאשם **הודה** בכך שלח לעצמו את המסרון השקרי, הנזכר בסעיף 1(ד) לעיל, וטען כי מטרת הדבר הייתה לגרום לשוטרים לעצור את המנוח, בטרם יפגע להה בנאשם ובבני משפחתו, כפי שהbettich לעשות.
- (ג) הנאשם **הודה** בכך שהתקשר אל שירותי כבאות והצלה והואודיע להם על אודות דלית הגז בדירה (כאמור בסעיף 1(ה) לעיל).
- (ד) הנאשם **כפר** בטענות הבאות: צינור הגז פורק לאחר מכן (סעיף 1(ו) לעיל); הנאשם הורה להוtier דלת הדירה פתוחה כאמור בסעיף 1(ז) לעיל; הנאשם הציג לפני אמו את המסרון השקרי והוא התקשרה למטריה ומסריה שהמנוח מאיים לפגוע בה ובבני משפחתה (סעיף 1(ח) לעיל); הנאשם התקשר אל המנוח והואודיע לאמו כי המנוח בדרכו לדירה. הנאשם הצטיז בסיכון מטבח והודיע לאמו, בczב, כי בכוונתו להתגונן באמצעות הסיכון (סעיף 1(ט) לעיל).
- (ה) הנאשם **הודה** כאמור בסעיף 1(ו) לעיל, בדבר כניסה המנוח לדירה; הויכוח עימנו; דרישת אמו מן המנוח לעזוב את הדירה ותקיפת המנוח את אם הנאשם וגרימת חבלה בידה הימנית.
- (ו) הנאשם **הודה** כי ניסה לגרום את המנוח מאומו, כאמור בסעיף 1(יא) לעיל, אך כפר בכך שדקר את המנוח בלבו, במותנו ובירכו וכפר בכך שהמנוח נמלט מני הדירה לדירה סמוכה ושם התמוטט.
- (ז) הנאשם **כפר** בכך שהחל לנ��ות את כתמי הדם של המנוח במטרה לשבש הליכי משפט.
- (ח) הנאשם **כפר** שהדקירה שדקר את המנוח בלבו גרמה להצברות דם בשק העוטף את הלב וכי בכך נמנע מילוי של הלב בדם וכ吐וצה מכך נפטר המנוח. כאן המקום לציין כי בפתח ישיבת הוכחות, הודיע הסניגור כי הנאשם אינו כופר עוד לא בדיקות שנגרכו למנוח, לא במספרן, לא במיקומן ולא בתוצאות הקטלנית. טענתו כי לא הוא שדקר את המנוח, נותרה בעינה (עמ' 9 שורות 9 - 12 פרוטוקול).

מסגרת הדיון

3. המאשימה הגישה קלסר ובו 82 מוצגים. הסניגור הסכים להגשת חלק הארי של המוצגים שהיו בו, CRAIYA לנוכנות תוכנן (במובן שתබאר בע"פ 7702/10 **כהן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.5.14, פורסם במאגר נבו). זאת, למעט המוצגים הבאים: ת/16; ת/38, ת/39, ת/63, ת/64, ת/65, ת/66, ת/68, ת/70, ת/74, ת/75, ת/76, אשר הוצאו מן הקלסר (חלק מוצגים אלה נתקבלו לראייה בהמשך הדרך, למעט ת/3, ת/63, ת/65, ת/66, ת/68, ת/70 שלא נתקבלו לראייה כלל). אשר לモוצגים מסוימים, שיפורטו להלן, הסכים הסניגור להגישם בכפוף להעדרות עורכיהם: חווות הדעת ת/34 בכפוף לעדויות הפטולוגית ד"ר פורמן; ת/43 בכפוף לעדות השוטר אליו פשה; ת/45 בכפוף להעדרות השוטר נסים כהן; ת/46 בכפוף להעדרות השוטר אנדרי פוטומקין; חווות הדעת ת/48 ות/49 בכפוף להעדרות יואב וולינץ; ת/73 בכפוף להעדרות אשר פטאלו; חווות הדעת ת/77 בכפוף להעדרות לילך פרונט.

4. ראיות התביעה וההגנה נשמעו בישיבות הבאות: 13.4.15, 26.4.15, 28.4.16, 29.4.16, 14.7.15, 22.7.15, 27.7.15, 6.10.15, 10.11.15, 15.12.15 ו-16.15. מטעם התביעה העידו העדים הבאים: לדמיה ליסיאק (אמו של הנאשם); ולדימיר ליסיאק (אביו של הנאשם). שני עדים אלה הוכרזו עדים עווינים. נתלי שטחיאן (בת זוגו של הנאשם); אשר פטאלו (איש כיבוי אש); טטיאנה קוסטין (חווקרת משטרת); ד"ר מאיה פורמן (פטולוגית); רפ"ק

נסים ברכה (ראש הצח"מ); אבי אליאס פשה (איש סיור); משה בר (איש כיבוי אש); יואב וולינץ (מומחה - מעבדה ניידת); לילך פרונט (מומחה DNA); סמיון מיקולסקי (אחיו של המנוח); יבגני קובלנקו (דודו של הנאשם). כמו כן הוגשנו ראייה המוצגים ת/83 - ת/90.

מטעם הנאשם נשמעו עדותם שלו וכן עדויות מר אשר פתאל (איש כיבוי אש); רפ"ק אמיר מגורה (איש מז"פ); איגור גורשטיין. כמו כן הוגשנו ראייה המוצגים נ/1 - נ/12.

.5. בתום הדיון הוגשנו סיכומי התביעה ואילו סיכומי ההגנה נשמעו בע"פ, כמו גם תגובת התביעה לשיכומים אלה.

תיכון יריעת הדיון

6. המענה לכטב האישום מציב במקודם המחלוקת את השאלה מיהו זה אשר ذكر למומות את המנוח. התביעה טענה כי הנאשם הוא הדוקר; הנאשם כפר בכך שהוא זה ש开阔 את המנוח. בסיכומי הסניגור הועלתה טענת הגנה חלופית: סיג ההגנה העצמית (סעיף 34 לחוק העונשין), אלא שהמענה לכטב האישום אינו מציב סיג זה כפלוגתה הניצרת לדין ובהתאם - לא עליה נושא זה במהלך המשפט. כבר כאן המקומם לציין כי משsig ההגנה העצמית לא הייתה פלוגתה ואף לא הובאו כל ראיות לבגין - במיוחד לא מפי הנאשם - שוב אין להידרש לטענות מרוחיבות החזיות הללו. אף אם עקרונית יכול הנאשם להעלות טענות הגנה חלופיות, גם אז, על מנת שהיא מקום לדון בהן, חינוי הוא להניח להן אישוש עובדתי (ראו, מכלל רבים אחרים, ע"פ 3372/12 **קצב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 10.11.11, פורסם במאגר נבו, פסקה 22. להלן: פסקה 174; ע"פ 5964/13 **פרץ נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.6.15, פורסם במאגר נבו, פסקה 49). בפרשא "פרשת פרץ"; ע"פ 6834/12 **קובלאן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.8.15, פורסם במאגר נבו, פסקה 49). בפרשא דן, משכאמור לא נשמע מפי הנאשם דבר וחצי דבר בקשר לסיג ההגנה העצמית, לא יותר אלא לקבוע כי באין בסיס עובדתי לטענה בדבר התקיימות הסיג - יש לדחות את טענת הסניגור. אגב, הטענה רואויה לדחיה מטעם נוספת: בסיכומי הסניגור מצינו את הדיבור "הגנה עצמית", אלא שמדובר זה יותר חלול; הינו: הסניגור לא יצא תוכן עובדתי כלשהו לטענתו האמורה. פשיטה שsig ההגנה העצמית מחייב קיומם של רכיבים עובדיים ומשפטיים מסוימים (ע"פ 1946/14 **шибישלשוולי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.7.15, פורסם במאגר נבו; ע"פ 4783/13 **סומר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.2.16, פורסם במאגר נבו; להלן: "פרשת סומר") ואם הסניגור בירך שלא לפרש לפנינו את יריעת העובדות המקיימות (לשיטתו, המופרcta בענייני) את הסיג - לא נותרה טענתו אלא קליפה ריקה מתוקן. אין לטענה בדבר הגנה עצמית כל תקומה בנסיבות. מכאן, שהנאשם לא הפריך את החזקה שבסעיף 34 לחוק העונשין, הרופכת בענייננו חזקה חלה. לפנים מן הנדרש, אצין כי ככל בעל דין במשפט הפלילי ובמשפט האזרחי, הנאשם רשאי רשאי להעלות - לבטח לא להישמע - בטענות **עובדתיות חלופיות** (ע"פ 11/4226 **אבי חדר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 15.2.16, פורסם במאגר נבו, פסקה סג. להלן: "פרשת אבו חדר"), וכאליה han טענותיו לפניינו: **לא ذكرתי**, מחד גיסא; **זכירתי** בנסיבות של הגנה עצמית, מאידך גיסא. די היה בכך בלבד על מנת שלא להיזקק כלל לטענת ההגנה העצמית שהועלתה בסיכומים בלבד. הדיון המשפטי אינו אמור להימחק מזל, שבו ניתן להמיר הימור שנכשל בהימור אחר, מתוך תקווה שיצלח.

7. במהלך שמיית הראיות, למשעה כבר בפתח עדות אמו של הנאשם (עת/1), טענה היא כי המנוח נזכר למומות **בידיה שלה** והנאשם לקח את האחריות לכך על עצמו (עמ' 13 שורות 28 - 29 לפרטוקול). עקב לכך ומאחר בדבריה

סתרו את דבריה במשטרה - הוכזה היא עדת עיינית (באישור הסניגור). בהמשך, אביו אף דודו של הנאשם, יגנני קובלנקו, הוכרזו עדדים עייניים, על כל התוצאות הנובעות מכך.

הפלוגתאות

8. השאלה המרכזית הטעונה הכרעה היא זהות הדוקר. אחזור ואדגיש כי אין חולק על קיומו של קשר סיבתי (עובדתי ומשפטי) בין הנסיבות לבין התוצאה (הקטלנית). אקדמיים מסקנה לנימוח ואומר כבר כאן כי לאחר שמיעת העדויות, עיון בכל חומר הראיות ושמיעת סיכון הצדדים, אני סבור כי המשימה הוכחה כדבוי - מעבר לספק סביר - כי הנאשם הוא שדקר את המנוח וגרם בכוננה תחילת למוות. להלן אבקש לבסס את מסקنتי האמורה.

שאלה נוספת נספפת נסבה על האישום השני, כאמור: האם הנאשם ביצע את עבירות שבוש מהלכי המשפט, אם לאו. בהקשר זה, נדרשת הכרעה עובדתית: האם הנאשם הוא זה אשר עסק בניקוי כתמי הדם שהותיר אחריו המנוח, כאמור בסעיף 1 (יב) לעיל.

דין והכרעה

ADBIRAT HAREZ B'KUNNA TACHILA

על מציאות ומציאות מדומה: כלל'

9. כפי שנראה להלן, ליבת גרסאותיהם של מרבית הנוכחים בדירה בעת האירוע השתנתה בין מועד מסירת ההודעות במשטרה (בสมוך למועד הרצח) לבין מועד עדותם בבית המשפט. ככל שיש חשיבות לדבר, עילית השינוי אינה ידועה בוודאות, אולם הדעת נותנת שהשינוי יסודו ברצון לחוץ את הנאשם מהרשעה בדיון. לשם השגת התכליות האמורה, הייתה אמו של הנאשם נכונה ליטול על עצמה את האחריות לביצוע המעשה הקטלני ואילו הנאשם ואביו ביקשו לסייע בעודה ולתמן בגרסתה החדשה. הדיון שלhalb יתמקד תחילת בתיאור המציאות כפי שהיא, תוך קביעת למצאים עובדיתיים באשר לאופן ההתרחשויות. זאת, בהתבסס בעיקר על הודעות הנאשם, הוריו ודודו במשטרה ועל יתר הראיות שהובאו (למעט עדויותיהם של אלה לפניינו). לאחר מכן, תידון המציאות המדומה, זו שהנאשם ומקורביו ביקשו לשכנענו (בעודותם לפני המשפט) כאילו הייתה זו המציאות האמיתית.ברי שבעך נחלו הם כשלון חרוץ, ולא זו בלבד אלא שאני סבור כי ראוי הוא שה�性ה תיתן דעתה לצורך בקיום חקירה משטרתית בגין החשדות למסירת עדויות סותרות (או כזובות) **לפחות** נגד אמו של הנאשם, ועל כך ארכח בהתאם.

המציאות העובדתית

10. היכרתם של המנוח והנאשם הייתה ארוכת שנים. הם למדו יחד בבית הספר (ת/5 שורות 36 - 37) ושירותו יחד בצבא (ראו למשל ת/38ב עמ' 1 שורה 27). בשלב מסוים גבה טורא ביניהם. הדברים הגיעו לכך כך שבעקבות חילופי דברים קשים בין השנים ביום 20.9.14 (ראו למשל ת/85א שורות 90 - 91; ת/85ב העתק 5, עמ' 1 שורות 20 - 25), הנאשם הגיש תלונה במשטרה נגד המנוח ביום 20.9.14 (ראו ת/64, ת/54 וכן ת/1) ואף ביקש למסור לגביו מידע מפליל הנוגע לסחר בנשים ועסק סמים הנוגעים למנוח (ראו ת/2 שורות 12 - 20). ככל הנראה, נודע הדבר למנוח

ובשיחות טלפון אחדות ביום 20.9.14 ו-14.9.21 הוחלפו דברים קשים בין הצדדים (על קיום שיחות והודעות בין הצדדים למדים אלו ממחקרי התקשרות. ראו ת/35). בהודעת SMS שלח הנאשם לمنוח ביום 20.9.14, נכתב "...שכחת כנראה כמה אני עזרתי לך להתחמק. הגיע ... רק תאשים את עצמן אחרי זה ... לחצנו עליו" שאני אכן עדות .. לא נתתי". המנוח השיב: "יורה, תסגור את הארון אגיע בדבר". הנאשם השיב לו: "נראה גיבור"; "נראה, רק תגיע"; "עכשו ציפור בדבר" (ראו ת/32 ות/62 תצלום ההודעות בשפה הרוסית וכן ת/14, תרגום חילופי ההודעות). בתגובה לכך, הודיע המנוח לנאמן כי בכוונתו הגיע לדירה (ראו סעיף 5 לכתב האישום, בו הודה הנאשם).

11. מן הראיות עולה המשקנה כי הנאשם נערכ ליעימות פיזי עם המנוח ולצורך זה נקט פעולות שונות במספר שלבים: יצירת מצג של אiomni רצח מצד המנוח על הנאשם ומשפחותו; יצירת סיטואציה בGINA ויגע המנוח לדירה וכן להיכנס לתוכה; הצבידות בסיכון. במסגרת תוכנית זו ועל מנת לידע את גורמי אכיפת החוק על הסכנה הנש��פת לנאמן ולמשפחותו מן המנוח, בין השאר התلونו הנאשם במשטרה על אודות האiomnis ולדבריו - אף שוחח עם שוטר שאמר לו כי עליו להגן על משפחתו בכל צורה (ת/2 שורה 143 - 144).

12. אין חולק כי ביום 21.9.14, שעה 14:26 שלח הנאשם מסרונו ממזכיר טלפון נייד אחד שהוא ברשותו (מתוצרת אלקטל) למכשור טלפון נייד אחר שהיה ברשותו (מתוצרת סמסונג) בו נאמר: "אני את כל המשפחה שלך אשפט. נמצא אותך. על התוף" (ראו תרגום ההודעה בת/15. הנאשם הודה במשפטו המשרוני השקרי. ראו המענה לסעיף 6 לכתב האישום. ראו גם ת/17, ת/23). מטרת ההודעה הייתה להראות, לקרהת בואה של המנוח, את מטרת הגעתו לדירה.

13. אין צריך לומר כי הגעת המנוח לדירה לא הייתה יכולה להזיק לאיש אם המנוח לא היה יכול להיכנס אל הדירה, שכן דלתה סגורה. השלב הבא אףוא היה יצירת עילה להוורת הדلت כשהיא פתוחה. הדרך שנמצאה הולמת היא קיומה של דליפת גז בדירה. על כן, בשעה 15:49 התקשר הנאשם אל שירות הכבאות וההצלה חולון והודיע להם כי קיימת דליפת גז בדירה (ראו המענה לסעיף 7 לכתב האישום, בו הודה הנאשם כאמור בסעיף 7 לכתב האישום). אנשי כבוי אש מה שבר ואשר פתאל הגיעו לדירה בשעה 15:52 ויצאו הימנה בשעה 16:10 (ראו ת/73. ראו גם עדות אשר פתאל בעמ' 66 שורות). מן הדוח ת/73 (עמ' 2), עולה התיאור הבא: "התקבלה הודעה על ריח של גז בדירה. בהגיעו למקום נמסר לנו מבעל הדירה שצינור הגז של תנור גז בדירה יצא ממקומו וכটוצה מכך הייתה דליפה בדירה. בעל הדירה סגר את ברז הגז ובמקום לא הייתה דליפה. בדקנו שברז הגז סגור ואין סכנה וזימנו טכנאי סופרגז למקום". בדירה לא היה ריח של גז (עדות מר פתאל בעמ' 241 שורה 2 לפרוטוקול).

14. בכר לא תמה פרשת דליפת הגז. בשעה 15:17 נתקבלה אצל מכבי האש קריאה נוספת על אודות דליפת גז בדירה. ההודעה נמסרה לאMPI הנאמן או מי מבני משפחתו, כי אם מפי שכנה (ראו עדות משה בר, עמ' 117 שורה 22 לפרוטוקול). דוד של הנאשם, יבגני קובלנקו, הוא שביקש מן השכנה נאווה להזמין את מכבי האש (ראו ת/89ב עמ' 5 שורות 5 - 7). צוות כבוי אש (ה"ה פתאל ובר) יצא אל הדירה בשעה 15:17, הגיעו בשעה 17:18 וכך תיאור מצאיםם בת/73 עמ' 2: "... בהגיעו למקום הארווע הבחנו שהברגה של צינור נחושת של הגז משוחרר והבורג של ברז הגז פתוח דבר שלא היה בפעם הקודמת. סגרנו את הברגה ואת הבורג של ברז הגז וכן את ברז הגז לדירה בحكومה. זירזנו שוב את הטכני ובסיום הארווע לקחנו פרטיים ושבנו לתחנה". שעת סיום האירוע, על פי ת/73 היה

31. על פי עדות מר פתאל, הבORG של ברז הגז אינו יכול לשחרר עקב פעולת ניקוי (עמ' 241 שורות 27 - 17:36 לפROTOKOL) ולהערכתו, בעל הדירה הוא שחרר את האומ (עמ' 241 שורות 18 - 21 לפROTOKOL).

15. ביום 21.9.14 סמוך לשעה 17:19, הציג הנאשם לאימו את המסרון השקרי. לפי דבריה "היום התקבל מסרון לפני שהגיעה המשטרה ואני ישר התקשרות למשטרת אורי שירוי הציג לי את המסרון לקרא אותו. במסרון היה רשום ברוסית 'אני עכשו אבא ואחותך את כל המשפחה שלך על התוף'" (ת/83ב שורות 23 - 25. ראו גם ת/83ג עמ' 6 שורות 15 - 21. המבקש לעמוד על משמעות המילים "על התוף", מפנה לת/83ג עמ' 6 שורות 21 - 25). בשעה 17:19 התקשרה אמו של הנאשם אל המשטרה. על פי התיאור בנ/7, "המודיעה מדוחת כי מקבלת איזומים ובנה מקבל איזומים מבוחר בשם ויקטור ניקולסקי. החשוד כתוב הודעה שיבוא לבית של המודיעה והורג את כולם. המודיעה טעונה שכבר הוגשה בעבר תלונה במשטרה. ... החשוד טוען כי הגיע לבית של המודיעה תוך 10 דקות. הדלת של הבית פתוחה כי יש ריח של גז בבית - המודיעה חששת מאד" (airoע 189. ראו גם תמליל השיחה, ת/18).

16. על פי האמור בנ/7, צוות סיור שוגר לדירה בשעה 17:39 והגיע בשעה 17:32. כ-3 דקות לאחר שצוות ציבוי אש עזב את המקום. בשעה 17:38 נמסרה למשטרה הודעה מפני שכן של הנאשם שהተגורר בקומה השנייה "המודיע מדוח על אדם שנכנס לו הביתה דקור בחזה מלא דם ..." (ראו נ/6 וכן תמליל הודעה בת/18, עמ' 2). המנוח הגיע אףו לדירה בין מועד עדיבת צוות ציבוי אש (17:36) לבין מועד קבלת ההודעה נושא נ/6 (38:17). מה אירע אפוא באותו פרק זמן בדירה?

17. בעת האירוע שבו בדירה המנוח, הנאשם, אמו, אביו ודודה (יבגני קובלנקו). ארבעת האחוריים נחקרו ומסרו גרסתם לגבי ההתרכחות. שלושת האחוריים העידו כדי תביעה במהלך המשפט אך מחמת סתרות מהותיות בין הודעתם לבין עדותם, הוכרזו הם עדים עווינים והודיעו כל אחד מהם נתקבלת לראייה (ראו ת/83-ג, לגבי אם הנאשם; ת/83-ג לגבי דודה של הנאשם; ת/85 א-ב ות/86 א-ב לגבי אביו של הנאשם).

18. העדה המרכזיית היא amo של הנאשם. הרצת התחולל סמוך לחדרה (ראו עדות יואב ולינץ' בעמ' 123 - 124 לפROTOKOL וכן ת/48 עמ' 5 סעיף 6(א)(3) וצלוונים 9 - 12 שבת/48. יודגש כי העיון בת/48 מלמד כי **בתוך** חדרה של האם **לא נמצא** כתמי דם). על פי גרסתה, בהודעתה ת/83א, לפני הגעת המשטרה, הראה לה הנאשם את המסרון השקרי ("אני עכשו אבא ואחותך את כל המשפחה שלך"), היא התקשרה מיד למשטרה וביקשה מן הנאשם לסגור את דלת הדירה (שהייתה פתוחה מחמת דליפת הגז) ובכך - למנוע מן המנוח להיכנס לדירה (ת/83ב שורה 26. ראו גם ת/83ג עמ' 14 שורות 7 - 8. אגב, בשלבי חקירתה, אמרה אם הנאשם: "אמרתי לו 'ৎסגור את הדלת', למה הוא לא סגר את הדלת אידיוט זהה". ראו ת/83ג עמ' 14 שורות 7 - 8). בידיו של הנאשם הייתה סכין קטנה ואמו ביקשה ממנו שייתן לה את הסכין אך הנאשם השיב לה שאין לו סכין. מששבה וביקשה את הסכין, אמר לה הנאשם "איך אני אגן על עצמי?" (ת/83ב שורות 23 - 32. ראו גם ת/83ג עמ' 8 שורות 2 - 14 וכן עמ' 15 שורות 5 - 8). אכן, בכוונת הנאשם amo היה לסור לתחנת המשטרה, אלא שלא לדבריה "מאוד כאבו לי הרגליים, באופן נוראי" (ת/83ג עמ' 8 שורות 35 - 36) ועל כן לא יצא הדבר לפועל. עם הגעת המנוח לחדרה, אמרה לו אם הנאשם שייעזב את המקומ כי אין על מה לדבר והיא כבר הזמינה משטרה (ת/83ב שורות 38 - 41). בתגובה, קופץ עליה המנוח בעודה ישובה על מיטתה והפיל אותה לאחור. בעלה שמע את הרעש והגיע למקום. הנאשם גרר את המנוח לאחור דלת הכניסה לחדר "אני ראתה את יורו עוזה תנופה עם היד אבל לא ראתה את הסcin ... אני לא הבנתי כי הוא דוקר אותו ורק אחרי שראיתי דם הבנתי"

(ת/83ב שורות 43 - 45. ראו גם ת/83ג עמ' 11 שורות 1 - 7). במצר ת/13 צינה השוטרת טטיאנה קוסטין, שבתה את ההודעה דן, לגבי הנפת היד כדלקמן: "בעודותה לודמלה הציגה בפניו תנוצה שלח הנפת יד ימין שלה כאשר היד צמודה קצת לגוף אך יוצאה קדימה. הנפה של דקירה". במאמר מוסגר אזכיר כי ת/13 הוגש בהסכמה כראיה לנוכנות תוכנו (עמ' 45 שורה 22 ועמ' 46 שורות 11 - 12 לפרטוקול). בעודה בחדרה, ראתה אמו של הנאשם דם על דלת הכניסה לחדרה, על בעלה (ת/83ב שורה 44 - 45) וכן דם על ידיו של הנאשם (ת/83ב שורה 54. ראו גם ת/83ג עמ' 12 שורות 10 - 11. נוכנות דבריה מקבלת חיזוק חיצוני ממשועוטי מן האמור בעמ' 2 ל/נ/7, הוא דיווח של השוטר אליאס פשה למרד"ם ש"פגש מישחו שידי מגואלות בדם"). לאחר מכן, המנוח ברוח מן הדירה ואילו הנאשם לא ברוח לשום מקום אלא נטל סמרטוט והתחילה לנגב את הדם על הדלת. על פי דברי האם, "... הוא ... התחיל לנגב. אני אמרתי לו 'שביל מה אתה מנתק?' אל תיגע בכלומ' אמרתי לו 'נו אז היה, מה זה משנה?' אני סבתא זקנה, הוא אמר לי 'נו אז אמא אחרת אותו דבר היה עכשו איתך'. אני אמרתי לו 'נו אז היה, מה זה משנה?' אני סבתא זקנה, אם היה צריך לקרוות אז היה קורה וזהו". אמרתי לו 'מה עשית בנ' יקר שלי?' הוא אמר לי 'אמא אמרו לי' במשטרת שאם הוא רק יתקרב אליו' בבית ויכנס, לא משנה עם מה אני יכול לקחת ולהגן' ... אני סיפרתי לך בדיקת הכל כמו שהיא, לא הושפט שום דבר, לא nisioti להצליל אף אחד" (ת/83ג עמ' 11 שורות 31 - 32). בסוף דבריה, אמרה היא כי למנוח **לא הייתה סיכון** בבואו (ת/83ב שורה 82) וכן "... הנה בדיק זה קרה, אז אפילו להמציא סיפורים לא היה זמן להמציא או אפשר להסביר להמציא" (ת/83ג עמ' 15 שורות 11 - 13). עובדה נוספת הרואית לציין היא שגם הנאשם גבתה את הودעתה אם הנאשם, העידה כי בעת מסירת ההודעה הייתה אם הנאשם "נרגשת", מוסרת את הדברים **במהירות**" (עמ' 68 שורה 10 לפרטוקול). היא לא נחקרה בחקירה נגדית על עניין זה ומכאן שיש לקבל את דבריה באשר למצב הנפשי של האם בסמוך לאירוע הרצח, כמהימנים.

19. אבי של הנאשם, שדבריו לא היה בחדר של האם בעת ההתרחשות, מסר גרסה דומה בעיקרי הדברים (למעט לעניין מה שהתרחש בחדר של אשתו), כדלקמן: הגיע מסרונו מן המנוח בו הוא מאים לחסל את המשפחה ומיד לאחר מכן, אשתו (אם הנאשם) הזמינה משטרת (ת/86א שורות 49 - 50). לדבריה, יתכן שלנתן הייתה סיכון ועל כן, חיפש אבי הנאשם סיכון זו בכיסי מכנסיו של הנאשם, אך לא מצא (ת/85א שורות 107 - 109). המנוח הגיע לדירה וניגש לחדר של אם הנאשם יחד עם גם הוא, קם וברוח עבר דלת הכניסה לדירה. הנאשם יצא מחלון ורץ אחורי המנוח מן החדר הפיל את אבי הנאשם ונפל גם הוא, קם וברוח עבר דלת הכניסה לדירה. הנאשם יצא מחלון ורץ אחורי המנוח אבל לא השיג אותו. על אבי הנאשם וכן באו שוטרים אמרו לי להסביר" (ת/85א שורות 18 - 23). נוסף על כך, סיפר הוא כי הדם "הספקתי קצת לנוקות ואז באו שוטרים ואני אמרו לי להסביר" (ת/85א שורות 32 - 34). כאן המקום לציין כי למקרא תמליל העדות שהנאשם "חרק אותו (את המנוח. מ' י') עם סיכון" (ת/85א שורה 6 ועמ' 13 שורה 30 לפרטוקול). לא מותר לציין כי לא רק אם הנאשם אלא גם אבי כלל לא הזכיר ولو ברמז שהנאשם חוות התקף אפילפטי לפני אירוע-airuv הדקירה או אחריו.

20. דודו של הנאשם, יגנני קובלנקו, מספר בהודעתו ת/89 ב, כי לא ראה את ההתרחשות בחדר של אם הנאשם, אך ראה את המנוח יוצא מחדרה, דוחף את אבי הנאשם ובורח מן הדירה. לאחר מכן, ראה הוא סימנים של דם על

הרצתה, אך לא ראה שהנאשם מנגב את כתמי הדם "כי הגיעו שוטרים ממש מיד אחרי שהוא (המנוח. מ' י') עזב לא נתנו לנגב שום דבר" (ת/89ב שורה 43). לדבריו "אם ויטה (המנוח. מ' י') לא היה פוגע בלבד מיליה (אם הנאשם. מ' י') אז יורי (הנאשם. מ' י') לא היה פוגע בו ... אם אני הייתה במקומו על אימי, הייתי עושה אותו דבר" (ראו ת/89א שורות 60 - 62. ראו גם ת/89ב עמ' 6 שורות 12 - 19). אף דוד של הנאשם לא סיפר להודיעו על אירוע אפילפטיק שעבר על הנאשם לפני או אחרי הדקירה.

21. לעומת זאת הודיעו אלה, ובמיוחד הודיעו אמו של הנאשם המזהה את הנאשם כמי ש开阔 את המנוח, ניצבת גרסת הנאשם (או מוטב לומר: ניצבות גרסאות הנאשם). כפי שנראה להלן,ucha תחילת הנאשם באובדן זיכרונו בכל מה שנגע מעשה הדקירה, אך המשך הזמן עם התקדמות החקירה, שבו אליו חלקים מזכרונו וניתן למצאו בהם ראשית הodiaה ביצוע המעשה. להלן אעומד על עיקרי דברי הנאשם בהודיעו במשטרה.

22. הנאשם נעצר ביום 21.9.15 שעה 18:15. העיוון בדו"ח המעצר ת/44 (שהוגש אף הוא בהסכמה קרואיה לנכונות תוכנו. ראו עמ' 45 שורה 27, עמ' 46 שורות 11 - 12 ועמ' 106 שורה 7 לפרטוקול) מלמד כי בסעיף 5 שבו נרשמה תגבותה הנאשם למעצרו כחשוד ברצח בכוננה תחילתה, בזו הלשון: "אני הגנתי על משפחתי שלי". השוטר שביצע את המעצר, אבי אליאס פשה, נחקר לפנינו בחקירה ראשית בלבד. הסניגור נמנע מחקירות בחקירה נגדית ואין ציריך לומר כי הימנעות זו נושאת עימה תוכנות ראייתיות לחובת הנאשם לרבות הסכמתו לתוקן המוצג ת/44 ולתגובהו של הנאשם בעת מעצרו.

23. בהודיעו **הראשונה**, ת/2 (שנמסרה כחמש שעות לאחר האירוע), סיפר הנאשם שהמנוח הגיע לדירה וניסה להיכנס לחדר של אמו של הנאשם **ובידו השמאלית סכין יפנית**, בעלת ידית בצבע כתום עם ריבוע שחור, מושחתת ושבורה (ת/2 שורות 47 - 50 ושורות 155 - 158). המנוח עשה שני צעדים ואמו של הנאשם צעקה לעבר המנוח "מה אתה עושה. השתגעת?". לדברי הנאשם, הוא התנצל על המנוח וכנראה הוציא מידיו את הסכין. "מה קרה אחרי זה אני נשבע אני לא זכר. אני זכר כי אני חזרתי לעצמי רק כאשר אני ברצפה ליד דלת הכניסה **הידים שלי מגוארות בדם** ליד יש סמרטוט רטוב.ABA מנסה להרים אותי. אני רועד וזה הגיעו שורות 53 - 56. ההדגשות אין במקורה. Rאו גם שורה 139. כן Rאו ת/3 עמ' 16 שורות 28 - 29 ועמ' 17 שורות 7 - 8. הנאשם נשאל אם לגרסתו הגיע המנוח לדירה כשהוא מציד בסכין והшиб" כן. הוא נכנס בלבד עם סכין ...". ולהלן אמר "איך הוצאה לי את הסכין אני לא זכר אני נשבע" (ת/2 שורות 60 - 65). הנאשם עומדת בהמשך עם חומריה החקירה מהם עולה כי ذكر את המנוח 3 דקירות בסכין והшиб: "אני לא זכר. כאשר האדם בתתקף" (ת/2 שורה 104). Rאו גם שורות 107 - 109. Rאו גם תמליל החקירה, ת/3 עמ' 7 שורה 21 ואילך). לפי גרסה זו, הנאשם לא ידע לומר אם ذكر הוא את המנוח אם לאו. הוא בקש להסתתר במעבה העדר הזיכרון, הנובע מהתנתקות (כלשונו) שתחלתה במועד שבו יצא מן החדר של אימו וסיומה בחדר העצורים (ת/2 שורות 116 ו-119) ופרט לאיים של זיכרון - אין הוא זכר את האירועים. הנאשם לא זכר אם המנוח תקף את אמו (ת/2 שורות 99 - 100). Rאו לצין כי בסוף דבריו אישר הנאשם כי לא נפגע באירוע (ת/2 שורות 177 - 178) והוסיף: "אני רוצה לדבר עם אמא שלי. אני רוצה להתנצל" (ת/2 שורה 180).

24. בהודיעו **השנייה** של הנאשם מיום 23.9.14 (ת/5), הודה הוא כי אימנו בקשה ממנו לסגור את דלת הדירה, והוא עשה כן, אך שב ופתח את הדלת מחתמת ריח הגז חזק (ת/5 שורות 51 - 52); צין כי נפגע באירוע והציג סימן בחלק

העלון הפנימי ביד ימין (ת/5 שורות 53 - 54); כפר במשפט המסרן השקרי (ת/5 שורה 65); הודה בכך שהמשטרה הגיעה לדירה מיד לאחר האירוע והרימה אותו מן הרצפה שככלו מלא דם (ת/5 שורות 92 - 93); בגיןוד להודיעו ת/2, הודה הנאשם כי המנוח תקף את אמו והוסיף "אחרת לא הייתה לי סיבה לגעת בו" (ת/5 שורות 118 - 121). מנגד, כפר הוא בכך שהחזק סכין ומתשובותיו עולה כי המנוח הוא שהביא הסכין (ת/5 שורות 163 - 169). מיד לאחר מכן, מצינו חידוש בדבריו: תחילתו, הוא הודה בתיאור שמסרה אימו, קרי שלאחר שהמנוח תקף אותה, הנאשם גירר אותה ממנה תוך שאמר לו "אני אקרע אותך", אך הוסיף "לא הייתה לי כוונה לרצוח אותה" (ת/5 שורות 170 - 172). מיד בהמשך, אמר הנאשם "אני בהיותי צלול בחיים לא הייתה עושה את הדבר זהה ... אני מצטער על מה שקרה. אני לא רציתי בכך כל מה שקרה היה במצב של אי שפויות זמניות. אני בהיותי צלול בחיים לא הייתה עושה את זה" (ת/5 שורות 175 - 182).

הנה כי כן, בהודעה זו, זכרנו של הנאשם שב אלו, אם כי לא באופן מלא. מכל מקום, מדברי הנאשם עולה כי הוא אכן ביצע את מעשה הרצח, אלא שהדבר היה מחמת אי שפויות זמניות. זהוי לפחות ראשית הودיה.

25. בהודעתו **השלישית**, מיום 29.9.14 (ת/7), שהתמקדה במצבו הנפשי של הנאשם הוסיף הוא וכפר במשפט המסרן השקרי והשים עצמו ככל לא מבין כיצד מסרו זה מופיע במכשיר האלקטיל, שהרי הנאשם הציגו לאמו ממזכיר הגלקסי, מחד גיסא ומזכיר האלקטיל כבוי ולא כרטיס סים (שכן הנאשם מסר את כרטיס ה-סימ של מזכיר זה למנוח שבוע לפני הרצח), מайдך גיסא (ת/7 שורות 85 ו-90, 91 - 101; 110 - 128; 130 - 133).

26. בהודעתו **רביעית** והאחרונה מיום 6.10.14 (ת/9), הודה הנאשם במשפט המסרן השקרי (ת/9 שורות 3 - 4) אך טען שהמסרן משקף מילולית את דבריו המנוח בשיחה שהייתה ביניהם (ת/9 שורה 9). התפתחות נוספת בעלת חשיבות היתה בעת שנאמר לנאשם כי נתקבלה חוות דעת מן המכוון הפטולוגי וממציאה עולה כי "עם הסכין שלו נגרמה החבלה למונח בלבו" ועמדת הנאשם הייתה "זה לא מסcin שלי. זה סcin של הסט בבית" (ת/9 שורות 87 - 88), משמע: אין כפירה בביצוע המעשה עצמו.

דברי הנאשם בזירת העבירה

27. השוטר אבי אליאס פשה הגיע למקום זמן קצר לאחר הרצח. בדו"ח הפעולה ת/43 שערך, תיאר הוא את ממצאיו בזירה:

"... הדירה הייתה פתוחה וכאשר נכנסתי הבוחנתי באדם מבוגר שוטף את הבית ובמקומות דלי כאשר המים כהים מהדם במקום. ובאותו הרגע הפסיקתי את הניקיון של הסלון וביקשתי מהמפקח לשומר בכניסה לבית וימנע כל ניקיון או שינוי של הזירה. כמו כן הגיע בחור עם שיער צבעו אשר החל לצעוק ולהשתולל במקום אשר היה בסערה רגשות וטען כי הגיע בבדת ותקף את אבא ואמא שלו והוא כהגן עצמית ذكر אותו. לציין כי בדירה נכחו אשה כבדת משקל אדם מבוגר אשר ניקה את הבית אדם נוסף כבד משקל שישב ליד החלון של הסלון והחשוד עצמו ... הנ"ל נשאל מספר פעמים לגבי הסcin וטען כי אינו יודע היכן הסcin. לטענת החשוד טען כי הבוחר הדקוך נמלט עם הסcin לעליו ... במהלך הנסעה נשאל איך נזכר הבוחר. לטענתו הגיע הנדונן לדירה עם סcin ולאחר שהשתלט עליו מאיר ומתאם בקרוב מגע הפך אותו ובעזרת הסcin שהגיע אליו ذكر אותו. לשאלתי באיזה סcin השתמש

טען כי מדובר בסיכון יפנית ...".

ו吐עם כי הדוח 43 הנ"ל הוגש בהסכמה במהלך עדותם של השוטר אבי אליאס פשה (ראו עמ' 107 שורות 24 - 25 לפוטוקול). לא זו אף זו. השוטר נחקר לפניו בחקירה **ראשית**. דבריו בחקירה ראשית התבפסו על הדוח 43. בסיום החקירה הראשית, הודיעו הסניגור כי אין לו שאלות לעד זה בחקירה niedית (עמ' 107 שורה 30 לפוטוקול). הוו אומרים: הדוח 43 משקף נאמנה, גם לשיטת הנאשם, את שאריע בנזקנות הזמן החל מהגעת המשטרה למקום. התיעוד אשר כולל בדוח נעשה בסמוך לאחר הרצח והוא משקף באופן מהימן את המציאות המתוארת בו.

28. ניתן ללמוד על אודות דברי הנאשם בסמוך **לאחר** הרצח, מן הדוח 47, שערך השוטר אנדרי' פוטמקין, שם צוין בין היתר: "החשוד הנ"ל צעק בשפה הרוסית 'טורידו לי את האזיקים, אני לא אעשה כלום' וכאשר הבחן בי אמר 'אני הגנתי על המשפחה שלי', הוא בא אליו עם סיכון, אני למדתי סמבו (סוג של אמונה לחימה) ותפסתי לו את הסיכון". מר פוטמקין הזמין להעיד והדוח הוגש לראייה באמצעותו אך הסניגור נמנע מחקירתו ואף הודיע כי לא ביקש לזמן עד (עמ' 106 שורות 1 - 4 לפוטוקול). אמרו מעתה: הדוח 47 מהווה תיאור מדויק של דברי הנאשם.

גרסה נוספת מפי הנאשם

29. מקור נוסף לגרסה (אחת מינи רבות) מפי הנאשם, מצוי בחו"ד פרופ' רכס מיום 3.11.14 (ת/11). פרופ' רכס בדק את הנאשם במטירה לבירר אם יתרכן שמחלת האפילפסיה (מסוג Grand Mal) ממנה סבל, יכולה לגרום למצב שבו הנאשם אינו זוכר מה קרה והוא יודע להסביר את האירועים בהם היה מעורב (פסקה להחות הדעת). פרופ' רכס פגש את הנאשם ולבקשו תיאר הנאשם את האירועים כדלקמן: "היה בחדר וצפה בטלויזיה בקהל רם. לפתע שמע צעקות של אימו. נכנס לחדר בו הייתה האם ושם ראה את חbro ויקטור מיקולסקי (צ"ל מיקולסקי. מ' י') כשהוא מחזיק ביד סיכון ומנסה לדקוך את אימו. הסיכון לדבריו הייתה מוכרת לו כסיכון השיכת לאימו. פנה אל ויקטור והוציא ממנו בכוח את הסכין מתוך התגוננות עצמית. מאז אינו יודע מה קרה. התעורר לדבריו בתחנת המשטרה. לדבריו ויקטור הצליח לצאת מהדירה לאחר שנזכר אף נפטר זמן קצר לאחר מכן" (עמ' 2 להחות הדעת). פרופ' רכס לא נחקר על חוות דעתו ומכאן - שאינו חולק כי (גם) המובאה דלעיל משקפת דברים שמספר הנאשם על אודות ההתרחשויות.

הمسקנות העובדיות

30. על פי האמור לעיל, ובהמשך לאמר בפסקה 16 לעיל, אני קובלע כי ביום 21.9.14, הנאשם ואימו ציפו להגעת המנוח לדירה. אצל הנאשם הייתה סיכון קטן, שהוא סירב לתת לאימו חרב בקשtheta. המנוח נכנס לדירה, שדלתה הייתה פתוחה, כשאינו חמוץ בסיכון. הוא הגיע עם הנאשם לחדרה של אם הנאשם ולאחר חילופי מילימר התנפל עליה. או אז הרחיקו הנאשם ממנה והדף אותו לעבר פתח החדר ושם ذكر אותו. דמו של המנוח ניתן על דלת החדר. **ידי של הנאשם התלככו בדמותו של המנוח**. המנוח נמלט מן המקום, נתקל באבי הנאשם והיפלו. לאחר מכן ברוח הוא מן הדירה. הנאשם החל בנגיב כתמי הדם שעל דלת חדרה של אמו (ראו צלום 9 במו"ג ת/49. ראו גם עמ' 55 שורות 3 - 4 לפוטוקול). אביו החל לנ��ות את כתמי הדם שעל הרצפה (ראו המגב, הדלי והסמרtot בתצלום 2 בת/48) וממיד בסמוך הגיע המשטרה למקום והורתה לו לחזור מן הניקוי. מרבית כתמי הדם נותרו בזרה וגם עובדה זו מלמדת על סמיכות המועדים בין מעשה הרצח לבין הגעת המשטרה. אזכיר בהקשר זה כי **אין חולק על כך** שאנשי כיבוי האש עזבו

את הדירה בשעה **17:38** (ח/73), עוד לפני הגעת המנוח וכי בשעה **17:38** נתקבלה במשטרה הודעה על אדם דק/or (הוא המנוח) שנכנס לדירה בקומה השנייה של הבניין (נ/6).

31. לא כל דברי הנאשם בחיקירתו באשר להתרחשויות, ראויים לאמון. בהודעותיו למשטרה מצינו לא רק צבאים (למשל: באלה אם הוא שלח את המסרון השקרי) אלא גם ניסיון להסתתר תחת מעטה של אי-זיכרון מיומר (למשל לגבי מעשה הדקירה), מעטה שהוסר חלקית עם הזמן. גרסתו השתנתה עם התקדמות החקירה. תחילו, טען כי המנוח בא עם סכין נכנס לחדר של האם, ומאז - הנאשם אינו זכר דבר; לאחר מכן, נזכר הנאשם כי המנוח תקף את אימו והנายน גרר אותו ממנה תוך שהוא אומר לו "אני אקרע אותך" ובהמשך, טען כי לו היה נתון בשליטה עצמית - לא היה עושה מעשה זהה. על כן, שעה שכפירת הנאשם עומדת בבדיות ואינה עולה בקנה אחד עם יתר הראיות (דוגמת הוודאות קרוב משפחתו ודוחות השוטרים) - יהא זה בלתי ראוי להשתתף עליה נמצא עובדתי.

מנגד, אני סבור כי יש לתת אמון בלבת גרסת אמו, אביו ודודה של הנאשם בחיקירתם. דבריהם נאמרו עת קצחה לאחר האירועים, בהיותם תחת מהלמת התוצאה הקטנית ובלא שהייתם בידיהם שהותם עדויותיהם האחד עם רעהו, לבתו לא עם הנאשם. גרסתם באשר לאיירועים הפריפריאליים (כגון: התלונות למשטרה, ביקורי אנשי כיבוי האש) נתמכים בראיות חיצונית.

מציאות עובדתית למציאות מדומה

32. כשאנו מצמידים במתען זה, שיש לנו תימוכין ממוקורות החיצוניים לנאים ומקורביו, נverbן לבחון את הגרסאות של הנאשם ומקורביו במהלך המשפט. כאן חלה תפנית מן הקצה אל הקצה. תמצית הגרסה החדשה היא זו: אמו של הנאשם היא אשר דקרה את המנוח למוות, לא הנאשם. זהה המציאות המדומה שניסו הנאשם ומקורביו (אביו, אימו ודודה) להציג לפניו בית המשפט במהלך התביעה. גרסה חדשה זו אינה אלא גרסה כבושא. היא באהה לעולם מפני אם הנאשם לכל המוקדם בחודש מרץ 2015 (ראו נ/8. ראו גם עדות האם בעמ' 20 שורות 12 - 13 לפרטוקול), בחודש ימים לפני עדותה במשפט (ביום 13.4.15). הייתה לאם הנאשם הזדמנות פז קודמת להתוודות לפני השוטרת טטיאנה קוסטין, בשיחתן ביום 9.11.14 (ראו ת/25. ראו גם עמ' 20 שורות 9 - 10 לפרטוקול), אך היא לא עשתה כן ולא הסבירה מדוע.

דין הוא שמקלה של גרסה כבושא - מועט הוא, אלא אם כן ניתן לככבה הסבר סביר. בענייננו, הסבירה של אם הנאשם לשינוי גרסתה ונטיית האחריות להמתת המנוח על עצמה היה זה: "בני לא עשה דבר ... אני רוצה לומר אמרת אפילו לא למען כי אני כבר קרובה לשמיים וזה מאד חשוב לי, שם ישאלו אותי וזה חטא רציני" (עמ' 16 שורות 20 - 21 לפרטוקול); "אני מנסה להציג את עצמי. לא את בני. אותן. מכיוון שהדרך שלי קצחה כבר לשמיים שם ישאלו אותי" (עמ' 23 שורות 12 - 13 לפרטוקול). לדבריה, אין היא משקרת בעדותה בבית המשפט מיותר מטריה להציג את הנאשם (עמ' 13 שורות 11 - 12 לפרטוקול). הסברים אלה מופרדים בעניין מכל וכל. הסבר אחר לככיבת גרסת האם - לא נשמע מפה. סבירו היתי שהסניגור ביקש לשכנענו במהלך סיכומיו שהסבירה של האם לככיבת גרסתה סבירים מהה יש לקבלם. אפס, הסניגור ביכר שלא להתייחס לסוגייה זו בסיכומיו. מכאן, מתחזקת המסקנה שככיבת גרסתה של האם נטולת הסבר סביר ובاهינתן האמור - יש לדוחות הגרסה הכבושא בשתי ידיים.

משמעותו לציין כי גרסת הנאשם באשר לעילת ככיבת עדותה של האם הייתה שונה בתכלית. לדבריו, "אני איימת עלייה

שבמידה והוא תאמר דבר מה, שהיא עשתה את זה, אני פשוט אחותך לי ורידים או שאני את אלה את עצמי" (עמ' 184 שורות 28 - 29; עמ' 236 שורות 18 - 23 לפרטוקול). לא בכספי אמו של הנאשם כל **לא הזכרה** איוימים מעין אלה כטעם לככישת עדותה, שכן לא היו דברים מעולם.

33. התרשםותי היא כי לפחות דברי אימו של הנאשם, Caino היה זו שדקרה את המנוח למוות, חסודים בהיותם בסביבה המשפטית של עדות שקר (ולכל הפחות, הם סותרים חזיתית את הודהתה במשפטה, ת/83). לטעמי, אסור להקל ראש בדבר. בהינתן האמור (והדברים יפורטו להלן), מוטלת חובה לחקור חשד זה לעומק ואם יסתבר שלא רק בחשד מדובר - אין להסס מהעמדה לדין פלילי. דזוקא הימנעות מן החקירה ומירידה לחקירה האמת, עלולה להתפרש כמתן היתר למסירת עדות שאינה אמת בבית המשפט ואין להסכים עם תופעה כזו. היפוכו של דבר: יש לעקרה מן השורש; ובמקרה של הרשעה בדיון - ראוי למצות את חומרת הדיון עם המבקש לצוב לפני בית משפט מתוך מטרה לעוזת האמת (לפחות בין כתלי בית המשפט) יקרה ללבבו - לא יעמוד מנוגד.

לאחר הקדמה זו, נעבור מן הטרקלין אל הפרוזדור.

34. בפתח עדותה של אם הנאשם לפנינו (בישיבת יום 13.4.15), אמרה היא דברים אלה: "העניין הוא שלא יורי הרג את הבן אדם הזה, אני הרגתי אותו וירוי לקח את האחריות על עצמו מכיוון שאינו בן אדם מאוד חולה, הוא מאוד אוהב אותי והוא אמר לי יاما את לא יכולה לשrox במה שמצופה לך, את פשוט תמותי לך". لكن אני אומר שהה דבר שאינו עשייתי אותו, ובכל זאת האמת תהיה לצידנו בסופו של דבר" (עמ' 9 שורה 28 עד עמ' 10 שורה 2 לפרטוקול). זהו בריח התיכון של המציאות המדומה שביקשו הנאשם ומקורביו להציג לפנינו, לטעמי מתוך תכליות אחת: הcesslat הליכי בירור האמת. מכל מקום, נקודת המוצא לדין בנסיבות המדומה היא זו: עסקין בಗרסאות כבושות, כאמור, אשר לא הועלו בזמן אמת. בענייננו, לא זו בלבד שאין כל סיבה סבירה לככישת, אלא שהgresasot הנוגעות למציאות המדומה - נטולות אמת. כבר מילוייה הראשונות של אם הנאשם ניתן לעמוד על מידת (אי) נכונות הגרסה. אם הנאשם מספרת כי הנאשם אמר לה שיטול על עצמו ביצוע המעשה שהוא עשתה (הදעת נותנת כי דברי הנאשם נאמרו לאימו בסמוך לאחר הרצח ובטרם הגיעת המשפטה). והנה, אם היה שמצ' של אמת בדברי אם הנאשם - היו מצלפים למצוא שה הנאשם סייר במשפטה, כבר בחקירהתו הראשונה, כי הוא זה אשר נטל את חי המנוח; ולא היא. לשווה נחפש הודהה מפורשת ובhairה מפי הנאשם במעשה ההמתה. באף אחת מארבע הבדיקות, לא הודה הנאשם במפורש כי הוא ذكر את המנוח. מה משקל יש לתת אפוא לטענת האם כי זה היה סיכון הדברים ביניהם? היכן הם "אותות האמת" בדבריה אלה? הנה כי כן, כבר בראשית דבריה בעדותה, נמצא לנו כי אלה לא נועדו לשקף מציאות שהייתה. היפוכו של דבר. ראשיתם של דבריה מעידה אפוא על אחריםיהם. להלן נתווודע לעיקרי גרסת אמו של הנאשם, כפי שנמסרה בבית המשפט.

35. בתחילת עדותה, הוכרזה אם הנאשם כעדעה עוינית, ללא התנגדות הסניגור (עמ' 10 שורות 4 - 16 לפרטוקול). יש לדוחות אפוא בשתי ידיים את טענת הסניגור בסיסכמי Caino "התיאור הכללי שמסירה האמה בתחנת המשפט הוא שווה ערך לתיאור שמסירה כאן" קרי בבית המשפט. עמ' 255 שורות 10 - 11 לפרטוקול)). לאחר הכרזתה כעדעה עוינית, תיארה אם הנאשם את התרחשויות המיידית עובר לדיוקנות: המנוח הגיע לדירה והוא אמרה לו שהוא הזמין משטרת. המנוח התנצל עליה והחל מכה בה. הנאשם קפץ ומשך את המנוח מאחור ונתן לו אגרוף. המנוח שמידותיו גדולות מ אלה של הנאשם, ניסה לחנק את הנאשם. אמו של הנאשם הבחינה שהוא נתון בסכנה ונטלה סכין בצבע יrok

שהייתה מונחת לידה. היא אחזה בסכין, **הגייה בריצה למנווה** ונתנה לו 2 או 3 דקירות, הראשונה שבהן באזור הצד השמאלי של החזה. המנווה רץ. אם הנאשם החליפה את שמלהה שהוכתמה בטיפות מדמותו של המנווה וזרקה את הסcin החוצה, דרך חלון חדר האמבטיה, חזרה לחדרה והכנסה את השמלת המוכתמת בדם לתוכה ציפית (עמ' 11 שורה 1 - 22; עמ' 14 שורות 21 - 22 לפרטוקול). הנאשם נותר לשבת על כסא בחדר כשהוא במצב של שוק (עמ' 12 שורה 10 לפרטוקול) ואילו בעלה, ולדימיר, היה ישן אותה עת (עמ' 12 שורה 6 ועמ' 13 שורה 30 לפרטוקול).

36. כבר כאן רأוי לעמוד על אי-היתכנות גרסתה של אם הנאשם. תחיליה אכן כי המבקש להתרשם באופן בלתי אמצעי ממאמ הנאשם, מופנה לצלום נ/10 מיום 8.11.15. על פי עדותה בבית המשפט, משקלה בעת האירוע היה 160 ק"ג (עמ' 12 שורה 25 לפרטוקול). היא סבלה בעת ההיא מביעות קשות ברגליה (פצעים פתוחים ובעיות במפרקים: עמ' 18 שורות 25 - 26; עמ' 40 שורה 15 לפרטוקול). היא התנیدה בעיקר עם כסא גלגלים (עמ' 12 שורות 18 - 20; עמ' 35 שורות 22 - 23 לפרטוקול). לדברי הנאשם, "יש לה סיבוכים בגפיים התחתונות. יש לה חוסר בכמה חלקים של עור ברגליה" (עמ' 223 שורה 25 לפרטוקול), "היא נכה היא לא מתניתת ללא כסא גלגלים" (ת/2 שורה 97) ולדברי אביו "לשירותים היא הולכת עם מקל הליכה או הליכון" (עמ' 35 שורה 23 לפרטוקול). ביום 20.9.14 התלונן הנאשם במשטרת נגד המנווה (ראו ת/1). הנאשם ציין באותו מועד כי אימו נכה והוא יבוא עימה לחקירה היום לתחנת המשטרה לשם הגשת תלונה (ראו ת/1 שורות 3 - 12). בתמליל אירוע 189 (ת/18), ציין כי אם הנאשם הסבירה למקדנית כי לא הגיעו למשטרה ביום 21.9.14 לשם הגשת תלונה נגד המנווה ואמרה: "אני נכה על כסא גלגלים, אבל היום יש לי כאלו כאבים שאין לשום מקום". דברים אלה נאמרו ביום 21.9.14 שעה 17:19 (ראו נ/7), קרי כ-20 דקות לפני אירוע הרצח. יש בהם תיעוד אותנטי בזמןאמת מפי אם הנאשם על אודוט כשר התנידותה. איש לא חלק על תוכן התמגיל (שהוגש בהסכמה, קריאה לתוכנו (עמ' 45 שורה 22 ועמ' 46 שורות 11 - 12 לפרטוקול). אם הנאשם לא נחקרה בחקירה נגדית על אודוט תוכן דבריה אלה (מנגד, היא נחקרה על עניין אחר בתכילת הנוגע לאומה שיחה. ראו עמ' 27 שורות 16 - 21 לפרטוקול). אין אף סיבה לחשוד בא-נכונות תוכן דבריה לגבי מצבה הרפואי. יתרה מזאת, בתמגיל הודיעתה של אם הנאשם (שמפהת מצבה הרפואי, נגבתה בדירת שכינה ולא בתחנת המשטרה), ציינה היא כי הייתה בכוונתה לגשת למשטרת לשם הגשת תלונה נגד המנווה (בגין איוםים) "אבל מאד כאבו לי הרגלים, באופן נוראי" (ת/38ג, עמ' 8 שורות 35 - 36). השוטרת טטיאננה קוסטין אשר גבתה ביום האירוע את עדות אם הנאשם, העידה כי "מדובר באישה כבדת משקל, נכה, שלא קמה בלי סיוע" (עמ' 68 שורות 10 - 11 לפרטוקול). היא ישבה בכיסא הגלגלים שלה בעת מסירת הודיעתה ובסיום, אנשי המשטרה סייעו לאם הנאשם לגשת לדירה שלה ללא כסא הגלגלים " הם אחזו בה בשני הצדדים כדי לעזור לה" (עמ' 68 שורות 21 - 22 לפרטוקול). עדיה זו נחקרה בחקירה נגדית על ידי הסניגור, אך לא נשאלת כל שאלה על אודוט האמור לעיל. مكان, שדבריה מקובלם עליון.

37. אכן, **בעת הדיון** (ישיבת 13.4.15, כשבעה וחודשים לאחר הרצח) ראיינו שאם הנאשם צעה (בכבדות) אל דוקן העדים וממנו. במועד עדותה, היה משקלה 143 ק"ג, על פי עדותה (עמ' 12 שורה 25 לפרטוקול). היא הייתה לאחר שיקום שנמשך 3 חודשים מחמת מצבה הבריאותי (עמ' 20 שורות 15 - 21 לפרטוקול). אפשר שהשיקום וכן הפרשי המשקל (כ-17 ק"ג) הקלו על יכולתה לצעוד מטרים ספורים. אולם, אין ללמידה מכך שביום הרצח (21.9.14) הייתה היא מסוגלת לרוץ לעבר המנווה (ראו דבריה בעמ' 11 שורה 10 לפרטוקול) ולדקור אותו.

38. המסקנה העולה מן העובדות דלעיל, היא כי ביום האירוע לא הייתה אם הנאשם מסוגלת לרוץ לעבר המנווה,

לעומוד לידי ולזכיר אותו. די במסקנה זו לבדה כדי לשפט את הקרה תחת גרסתה כאילו היא דקרה למorte את המנוח, ובכך יוכל היהי לסייע הדיון בפרק דן. בסיכון הנאשם נטען כי אם הנאשם כלל לא נדרשה לרוץ לעבר המנוח על מנת להגעה אליו ולדקרו, שכן המרחק ביןיהם היה 50 ס"מ (עמ' 249 שורות 11 - 13 לפרטוקול). אין לקבל טענה זו, העומדת בסתירה לדברי אם הנאשם בעודותה (בחקירה נגדית) בבית המשפט (ראו עמ' 31 שורות 17 - 21 לפרטוקול).

39. כזכור, המנוח, הנאשם ואם הנאשם שהוא בחדר, או בסמוך לו, במהלך אירוע הדקירות. מכאן, שאמ גרסת האם (כאילו היא דקרה את המנוח, ולא הנאשם) היא גרסתאמת - אמרורים בדבריה למצוא תימוכין בעודות הנאשם. ולא היא. עדותם לגבי אירוע הדקירות, היא זו: ברגע שהמנוח נכנס לחדרה של אם הנאשם, היה הנאשם בפתח החדר "משמש תחת המשקוף" (עמ' 182 שורה 18 לפרטוקול). אם הנאשם צעקה לעבר המנוח שיעזוב את המקום כי היא הזמנינה משטרת ואז המנוח קפץ עליה בהיותה יושבת על מיטתה. הנאשם תפס את המנוח ומשך אותו מאמו "התחלנו להיאבק ויצא שאני היהי עם הגב למראה... והוא מול". ובגלל שהוא יותר גבוה הוא לתפוס אותו בעורף באיזור העורף שם יש נקודות רגישות ותחליל לנסתות להוריד אותו לכיוון הרצפה. אני הצלחתי להשתחרר ובכוח משכתי את עצמי כלפי מעלה, תפסתה אותו עם יד ימין שלי, אני התעסקתי בהיאבקות ואני יודע, התאמנת, אני יודע לזרוק, אני הצלחתי להשתחרר, תפסתה את ויקטור ביד, אני הושטתי את רגל שמאל קדימה וניסיתי לזרוק את המנוח, nisioti לkopf אותו ולזרוק אותו. ולפתע **מצד ימין** או בצד ימין נעמדה ואני ראתה אותה בזווית העין ממש באקראי, אני אפילו לא יודע לומר, יכול להיות שהיא נעמדה תוך כדי המאבק, מה שאמרתי מהצד שניים או שלוש מכות, ראיתי מהצד בראשיה צדדיות שלי שאמא נתנת שתיים שלוש מכות, הידיים שלי היו תפוסות אני תפסתה את ויקטור, אני חשבתי שהוא רצתה לתת לו מכח באיזור החזה על מנת שישחרר אותו ויצא אני אפילו לא הבנתי בעצמי איך לפצע אחריו מכח ראשונה הוא כאילו מיד נהייה רפי ויצא לי בקלות יותר לעשות את המהלך של זריקה ממני, לאחר מכן ויקטור נפל על רגל ימין שלו (במוקם אחר העיד הנאשם שהמנוח נפל על הכתף שלו: עמ' 186 שורה 9 לפרטוקול. מ' י') ורצ החוצה מהחדר. אני סובבתי את ראשיו **לצד שמאל** ראתה את אמא שעומדת מאחורי וצצתי אחריו ויקטור" (עמ' 182 שורה 20 עד עמ' 183 שורה 5 לפרטוקול). בפתח חקירתה הנגדית, נשאל הנאשם אם ראה בדיקת מי דкар את המנוח והוא השיב בשילוה (עמ' 194 שורות 14 - 15 לפרטוקול) ותשובתו זו וודאי מעוררת תמייה.

בסיכון, טען הנאשם כי פצעי השפוף על ידי המנוח מלמדים שהנאשם משך את המנוח מעל אם הנאשם ומיד בסמוך, אם הנאשם היה שדקירה את המנוח. אין לקבל טענה זו, שכן מעדות ד"ר פורמן עולה ספק רב אם פצעי השפוף נוצרו מידיו של הנאשם בעת שימוש את המנוח (ראו עמ' 84 שורה 15 עד עמ' 85 שורה 12 לפרטוקול).

מכל מקום, העומדת גרסת הנאשם מול גרסת אמו מצבעה בבירור על השוני המשמעותי בינהן. כך, למשל, אם הנאשם אינה מספרת על המאבק בין השניים ואני מתארת מצב דברים שבו הנאשם אחז במנוח וניסה להפלו ואז Airesnu הדקירות, אלא טענה כי הנאשם רק נתן אגרוף למנוח והלה חנק את הנאשם ומיד היה נטלה הסכין, קופצה לעברו של המנוח ודקרה אותו (עמ' 14 שורות 20 - 21; עמ' 15 שורות 10 - 11. ראו גם עמ' 11 שורות 5 - 11 לפרטוקול). הנאשם תיאר מאבק בין המנוח, אך תיאורו של מאבק נפקד מדברי אימנו בחקירה הראשית. במהלך החקירה הנגדית, לאחר הפסקה (עמ' 19 שורות 32 - 33 לפרטוקול), שמענו רמז דק למאבק, אך שלא כגרסת הנאשם, סיפרה אם הנאשם על כך שהנאשם רק נתן למנוח אגרוף לאיזור החזה ואילו המנוח תפס את הנאשם וחיל חונק אותו (עמ' 28 שורות 12 - 14; עמ' 30 שורות 17 - 22 לפרטוקול) ובאותה עת, היה אחזה בסכין. תיאור זה אינו עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם, כאמור. כסbor היהי שאם זו גרסת הנאשם - עמת פרקליטו את אימנו עם פרטיה הגרסה זו במהלך חקירתה הנגדית, אלא שלא כך היה. יתר על כן. אם הנאשם העידה כי מיד לאחר הדקירות, יצא המנוח

בריצה מן החדר (עמ' 15 שורות 26 - 27 לפרטוקול), אך הנאשם כי המנוח נפל (על רגל ימין או על כתפו) ולאחר מכן ברוח. משמעו: אם הנאשם אינה מתארת נפילה של המנוח. נוסף על כן, הנאשם העיד שאימנו באה מצד ימין וחבטה במנוח, כיצד יתכן שמייד לאחר מכן סובב את ראשו **שמאלת** וראה אותה?

40. התמיהות אינן מסתיימות כאן. גם לגבי העובדות הפרופריאליות, אשר אין נסיבות במשרין על מעשה הרצח עצמוו, לא ניתן לספור על עדויות הנאשם ואיימו לפניו.

41. כן, למשל, הנאשם עיד כי לאחר שהמנוח יצא מן החדר, הוא רדף אחריו (עמ' 183 שורות 4 - 5 לפרטוקול) אך ראה את אביו שוכב על הרצפה ועזר לו לקום, ניגש לדלת הכניסה של הדירה וראה שם כתמי דם. הוא סובב ראשו לאחר מכן וראה שכתמי הדם מתחילה מחדרה של אמו ולכון חזר לשם. וכך העיקר, כלשונו: "היא כפי שנעמדה באותו המקום המשיכה לעמוד **כמו אבן** כפי שעמדה קודם לכן היא נשarra לעמוד. ראייתי ביד שלה סכין ... **ニיטי** **לקחת מהיד שלה את הסכין אבל היא כמעט פצעה אותו ביד ...**" (עמ' 183 שורות 12 - 18 לפרטוקול). ההדגשות לא במקור). אם הנאשם לא טענה למצב דברים עובדתי כמתואר מפי הנאשם, לא לגבי ניסיון הנאשם להוציא הסכין מידה ולא לגבי המשך עמידתה במקום. אף כאן - משלא עומתה בחקירה הנגדית של הסניגור עם גרסת הנאשם - פועל הדבר לחובתו. יתר על כן, הטענה כאילו אמו של הנאשם המשיכה לעמוד, אינה ראהיה לאמון ונסתירה מפיה שלה בעדותה לפנינו, באמירה: "אל תשכח שאסור לי לעמוד הרבה זמן, אני לא מסוגלת לעמוד הרבה הרבה זמן, זאת אומרת בדרך בנפילה, אני ذכרתי במקום שהראית לי כתעט כי אני לא מסוגלת לעמוד הרבה זמן" (עמ' 18 שורות 16 - 18 לפרטוקול). מכאן,chein אמרת גם בטענה שאם הנאשם הוסיף לעמוד בחרדה, קפואה כשהיתה לאחר הדקירה, והסcin בידיה. הנאשם טען בסיכון כי אם היה ממש בטענה כאילו זה שזכיר את המנוח, כי אז הדעת נותרת שבמהלך רדייפתו אחר המנוח לאחר הדקירה, הייתה הסcin נותרת בידו שכן "מי שודקר לא עוזב את הסcin עד שמוודא שהסcin נעלמה" (עמ' 249 שורה 26 לפרטוקול). הנחת עבודה זו של הסניגור אינה נתמכת בעובדות כלשהן ולכן אין לשעות לה.

42. בשלב מסוים ראה הנאשם, לדבריו, שאמו יצאה מחדירה אל חדר האמבטיה, שטפה את הסcin במים והשליכה את הסcin מבعد לחלון. לאחר מכן הורה לה החליף שמלה (עמ' 183 שורות 12 ואילך. ראו גם עמ' 188 שורה 26 עד עמ' 189 שורה 9 לפרטוקול). אולם, אם הנאשם לא העידה כי הנאשם אמר לה דבר כלשהו לגבי החלפת בגדייה או שטיפת הסcin. בהמשך חקירתו, טען הנאשם, מחד גיסא כי לא הורה לאימו להחליף בגדייה (עמ' 195 שורות 7 - 8 לפרטוקול) ומайдע גיסא כי הורה לה להחליף בגדייה (עמ' 196 שורות 1 - 2; עמ' 228 שורות 17 - 18 לפרטוקול). הוא הוסיף והעיד שאמר לאימו "אל תנקו", תשאירו את זה כפי שהוא מיד תבאו המשטרה, מדובר על תיק פלילי" (עמ' 195 שורה 23 לפרטוקול). בהמשך עדותו, סיפר הנאשם כי אמר לאימו שלא תזרוק את הסcin (עמ' 228 שורות 13 - 14 לפרטוקול) ולא תשטוף אותו (עמ' 228 שורות 15 - 16 לפרטוקול). יש לציין כי הנאשם העיד שכאשר דבר עם אימו מיד לאחר הדקירות "אם לא שמעה אותי כי היא הייתה במצב של שוקן, אני ניסיתי לומר לה דבר מה, אבל לא היה עם מי לדבר" (עמ' 195 שורות 14 - 15; ראו גם עמ' 196 שורה 31 ועמ' 197 שורה 1 לפרטוקול). אף מדברי אביו של הנאשם במשטרה עולה מצבה הנפשי (ההיסטוריה) של אם הנאשם מיד לאחר הדקירות (עמ' 85 שורות 32 - 34). נרגשותה של אם הנאשם מסתברת גם במידות השוטרת טטיאנא קווטין (בעת מסירת ההודעה הייתה אם הנאשם "נרגשת, מוסרת את הדברים במהירות": עמ' 68 שורה 10 לפרטוקול).

בhinaten מצב נפשי זה של אם הנאשם, לא יפלא שהוא לא קלטה את בקשתו לשטוק במשטרה (עמ' 183 שורה 19; עמ' 184 שורה 2; עמ' 189 שורה 2; עמ' 196 שורות 30 - 31 לפרטוקול) ואף בכך יש משום חיזוק לכך שבמשטרת ולא בבית המשפט מסרה היא עיקרי את האמת.

43. "אי התאמת" נוספת בגרסאות האם ובנה, מצינו בעדות האם כאלו אמר לה הנאשם "אם תגידו מה שאת רצחה, ישחררו אותו ממהר כי בין אדם הגיע בכוננה תחילת להרוג אותנו, בין אדם זר הגיע" (עמ' 21 שורות 7 - 8 לפרטוקול). מנגד, העיד הנאשם כי אמר לאמו ישאלו אותה "היא תשטוק" (ראו לעיל). כך גם לגבי השאלה אם אמר לה הנאשם, ביום האירוע, שבמשטרה נאמר לו כי הוא יכול לעשות הכל על מנת להtagnon מפני המנוח: אם הנאשם כפירה בכך שהדברים נאמרו וכפירה גם בכך שאלה הוי דבריה בהודעתה למשטרה. לעומת זאת, העיד הנאשם אמר לי איש משטרה שלחג על עצמו יש לי זכות זו" (עמ' 189 שורות 3 - 4 לפרטוקול). למוטר לציין כי אם הנאשם מסרה בחקירתה במשטרה שהנאשם אמר לה דברים אלה (ת/83ג עמ' 15 שורות 7 - 8).

זאת ועוד. אם הנאשם העידה כי מיד עם הגעת המשטרה, הנאשם "ישר הוושיט להם את הידיים כדי שייאזקו אותו" (עמ' 14 שורות 23 - 24. ראו גם עמ' 29 שורות 30 - 31 לפרטוקול). עדותה זו אינה עולה בקנה אחד עם דברי הנאשם בחקרתו מהם עולה כי היא אינה יכולה לראות מחדרה ומミיטה מה קורה בסלון (וממילא בכניסה לדירה). ראו ת/3 עמ' 13 שורות 5 - 7. למוטר לציין כי גרסת אם הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם דבריו השוטר אליו פשה ב-ת/43.

44. אם הנאשם "כשלה" בלשונה כשהעידה אמת בעניין חשוב. היא נשאלת "את לא זוכרת מה סיפר לך הבן שלך איפה שהוא ذكر אותו?" היא השיבה: "הוא לא סיפר לי. אני לא זוכרת איך הוא אמר פעמיים או שלוש, לא אמר לי לאן הדקירות הגיעו. לא אמר לי. מה שאני זוכרת אני זוכרת ...". (עמ' 16 שורות 10 - 13 לפרטוקול). אילו הייתה היא דבקה בגרסהה הכווצבת כי היא ذקרה את המנוח, היה צפוי שתשיב שהיא זו שדקירה את המנוח והנאשם לא אמר לה שהוא ذкар את המנוח.

45. בהקשר הנדון, אבקש לציין כי הנאשם הציג במהלך עדותו כמה שנות מניפולציות וחישובי כדיות לגבי אמרת האמת. כך, העיד הוא שאלמלא וידוייה של אמו, היה הוא דבק בגרסה שמסר במשטרה לפיה אינו זכר דבר (עמ' 203 שורה 1), על אף שלפי דבריו - זכר הוא היטב את מה שאריע. הנאשם הודה בחקרתו כי לפני שגבש את גרסת הגנתו בחקרתו במשטרה - היה הוא מעוניין להרוויח זמן. וכך, בעמ' 194 שורה 5 העיד הוא "היהתי צריך זמן מה על מנת להבין מה יש בעיני, מה יש גדי" וכן "... על מנת שקדם כל יעזורו אותי זמן מה אני 'מרוויח' פה לנסות לחשב ולהבין את המצב" (עמ' 203 שורה 25 לפרטוקול). כאשר נשאל למה שיקר במשטרה, השיב הוא "לא ידעת מה יש עלי" לומר ומה יש לי לעשות" (עמ' 204 שורה 19. ראו גם שורות 13 - 15 לפרטוקול). כך גם בהמשך עדותו "אני בכלל בהתחלה אמרתי שאין לא זכר דבר, היהתי צריך זמן" (עמ' 235 שורה 17 לפרטוקול).

דוגמא נוספת למתן תשובות על פי נוחות הנאשם ולא על פי המציאות, היא שבזהדמנות אחת העיד הנאשם כי פרק הזמן שחלף מאז בריחת המנוח מן הדירה ועד הגעת המשטרה היה שניים או שלוש דקות (עמ' 228 שורה 5 לפרטוקול. התשובה נועדה לתלות את קולר אי הזמנת אמבולנס בקוצר הזמן מאז הדקירות ועד הגעת המשטרה); בסמוך לכך העיד הנאשם כי "לפני שנכנסה המשטרה היה המון זמן" (עמ' 230 שורה 1 לפרטוקול).

ולבסוף, הנאשם סיפר כי מלחמת דליפת הגז, הוציאו הוא את בתה של בת הזוג מן הדירה והעבירה לשכנים. משנשאל

מדוע לא עשה כן לגבי אמו, השיב שנייה לעשות זאת, אך "היא אמרה 'נתפוץ איז נתפוץ'". הייתה סדרה מעניינת בטלוייה" (עמ' 237 שורות 10 - 15 לפרטוקול). גרסה זו נשמעת נטולת היגיון בסיסי: מי האיש אשר יזלزل בסיכון הנובע מדליפת גז ויסרב להצעת פרtron זמין ובר ישום ללא כל קושי? יתרה מזאת, המדבר בגרסה חדשה לחלוין מפני הנאשם. היא לא נשמעה מעולם מפני קודם לכך. גם אם הנאשם לא העידה כי זה היה מצב הדברים.

46. אחד מудוי התביעה היה סמיאן מיקולסקי, אחיו של המנוח. על פי עדותו, בהיותו עוצר הוגה הוא לדין בעניינו בבית המשפט ביום 22.9.14 (למחרת יום הרצח). הוא פגש בנאשם, המוכר לו עוד מימי בית הספר, ומשאל אותו לפרש הימצאו בבית המשפט, החל הנאשם לבכות ואמר לאחיו-המנוח כי הרג את המנוח (עמ' 130 שורות 21 ואילך לפרטוקול). אחיו המנוח כלל לא ידע על אודות הירצחו של אחיו, המנוח ורק לאחר מכן בסמוך לדין, נתארש המידע מפני עורק-דינו (עמ' 131 שורות 2 - 6 לפרטוקול). הנאשם כפר מכל וכל בכך שהתוודה לפני אחיו של המנוח בהמתת המנוח, אך הודה בכך שפגש אותו בבית המשפט (עמ' 194 שורות 6 - 9; עמ' 207 שורה 30 ואילך). כפי ריתם זו אינה מהימנה בעיני. אילו היה הנאשם נאמן לגרסתו (על אף שאינו מקבל אותה) כי הוא נטל עליו את האחירות למעשה שביצעה אימו, היה מצופה ממנו שיפעל להסרת כל חשד מעלה (כשם שטען שעשה בחקירותיו במשטרה) ובמסגרת זו, הגיוני הוא שהנאשם יספר לאחיו של המנוח כיemit את המנוח. טענת הנאשם כאלו לא התוודה כאמור, חותרת תחת "גרסתו" ומצבעה על כך שלא התקoon ליטול על עצמו מעשה שלא ביצע והכפירה בהתוודות האמורה יסודה ברצון להרחק מעלי ראיות המסבירות אותו בביצוע הרצח. פשיטה שגם האמור לעיל מכרסם במהימנות הנאשם בעדותו לפנינו.

47. גרסת אם הנאשם בעדותה בבית המשפט, אינה עולה בקנה אחד גם עם גרסת אבי הנאשם. כך למשל טענה היא כי אבי הנאשם היה ישן בעת האירוע מחמת שכבותו (עמ' 12 שורה 6; עמ' 13 שורה 30) ולא זו בלבד אלא שהוא חירש (עמ' 22 שורה 24 לפרטוקול). "עובדות" אלה בעליין אין נכונות. לגבי היותו ישן בעת האירוע - אבי הנאשם לא העלה טענה מעין זו בעדותו. היפוכו של דבר. הוא העיד כי צפה בטלוייה (עמ' 33 שורות 31 - 32 לפרטוקול). ממליא, אם הנאשם הייתה ספונה בחדרה ולא היה ביכולתה לדעת מה עשה בעלה. הטענה על אודות היותו חירש - אין בה ממש ולן משומש העיד לפניו ולא התרשםנו מהיותו חירש. יתרה מזאת, אם הנאשם, שייחסה לבעלה חירשות, סיפרה בעדותה כי למשך הרعش מחדרה, בעלה בא לכיוון החדר (עמ' 15 שורה 1 לפרטוקול). אם הנאשם ידעת היטב כי בעלה לא היה חירש בעת ההיא. אגב, הסניגור ביקש לטען בסיכון כי בעת מתן עדותו, היה אבי הנאשם "חצין" (עמ' 253 שורה 14 לפרטוקול). אין ממש בטענה זו ולא זו הייתה התרשםותנו מאבי הנאשם בעת עדותו.

48. נכון האמור לעיל, ובהמשך לאמר בפסקה 30, אני מציע לחבריי לקבוע כי גרסת הנאשם ואמו בבית המשפט, כאילו אם הנאשם היה אשר ذקרה את המנוח, אינה משקפת את שארע למציאות, כאמור: הנאשם הוא זה אשר ذקר את המנוח למותר.

המניע

49. המניע אינו חלק מיסודות העבירה, אך יש וקיים מחזק את משקלן של יתר העדויות המפלילות כנגד הנאשם (ע"פ 1769/14 **סואעד נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.1.16, פורסם במאגר נבו). ענייננו, אני סבור כי כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירת הרצח, אין הכרח להיזקק למניע. מסקנתי בדבר אשמת הנאשם בעבירות הרצח בכוונה תחיליה,

מבוססת על דברי הנאשם, אמו ואביו בחקירותיהם על ידי המשטרה, בצירוף הדברים שאמר בזירת העבירה והמצאים שנמצאו בה ובתווסף שקרי הנאשם אמו בבית המשפט, בניסיונו (הכשל) להעביר את האשמה משכם לנאים נספ על כך, בעניינו מן הראיות עולה קיוומו של סכසן عمוק בין הנאשם לבין המנוח, שטייבו ופרטיו המדוייקים לא נתבררו ואולם עולה שהוא ביניהם חילופי הודעות מאימות וכי המנוח חשב שה הנאשם הפליל אותו במשטרה.

מכאן - עבור לדון בסוגיית הכוונה אשר ליוותה את מעשי הדקירה.

היסוד הנפשי

50. מושגנו כי הנאשם המית את המנוח על ידי דקירתו בסכין במזו-ידיו, נתקיים בו היסוד של המעשה הפלילי. בכך כמובן לא סגי. רק אם נתמזההabis ביסוד זה - סימולטנית - כוונה פלילתית (בעניינו: מיוחדת), רק אז ניתן יהא להרשות את הנאשם בעבירות הרצח בכוונה תחיליה. אם לא כן - חרף התוצאה הקטלנית, לא יהא ניתן להרשות את הנאשם בעבירות הרצח בכוונה תחיליה (אך אפשר וירשע בעבירות המתה אחרת, הכל על פי המתוועה העובדתי שהוכח). עבור אף לאבחינת היסוד הנפשי.

שלושה הם הרכיבים העיקריים את היסוד הנפשי הגלום בכוונה תחיליה (ההחלטה, הכנה והעדר התגברות. ראו סעיף 301 (א) לחוק). אדון בהם על פי סדרם.

ההחלטה להמית

51. רכיב זה עוסק במחשבת העבריין. זהו אףוא רכיב סובייקטיבי טהור. שני רכיבי משנה מצויים בבסיסו, והם: **ראשית**, המיתת חזזה או צפה את התוצאה הקטלנית; **שנית**, המיתת קבוע לעצמו מטרה לגרום למות הקורבן וריצה בהtagשות המטרה (ראו, מכלל רבים אחרים, ע"פ 2933/08 **שלגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 5.12.12, פורסם במאגר נבו; ע"פ 3834/10 **והבה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.3.13, פורסם במאגר נבו; ע"פ 6304/12 **ספרונוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.7.14, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת שלגין"; ע"פ 7620/11 **מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.7.15, פורסם במאגר נבו; ע"פ 7707/11 **לחאם נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.7.15, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת לחאם"). ההחלטה להמית אינה חייבות להתגבש לארוך זמן, אלא עשויה להתגבש בסמוך להוצאתה לפועל (פרשת אבו חדיר). על פי רוב, אין לבית המשפט ראיות על אודות מחשבת העבריין וצפונות ליבו. על כן, פיתחה ההלכה הפסוקה "ארגד כלים" שישיע בהתהקוות אחר אותן "דברים שבלב".

אחד מן הכלים הוא החזקה שאדם מתכוון לתוכאות הטבעיות הנובעות מעשייו. בע"פ 8667/10 **ניגם נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.12.12, פורסם במאגר נבו, שניינו כהאי לשנאה:

"**חזקה זו** נובעת מן ההנחהשמי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה אשר על-פי טיבו מיועד לגרום לתוצאה קטלנית, גם התכוון בתוככי-נפשו להביא לתוצאה טبيعית זו, שהיא פועל יוצא מעשאו. באמצעות חזקת הכוונה ניתן להוכיח הן את צפיפות האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית, הן את רצון הנאשם כי תוצאה זו תתמשש ... חזקה זו מבוססת על ניסיון החיכים; היא אינה חלוטה,DOI בכך שה הנאשם יעורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה".

(ראו גם ע"פ 11971/05 **בസעודה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 31.12.05, פורסם במאגר נבו (להלן: "פרשת בסעודה"); ע"פ 8704/09 **באשה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 11.11.12, פורסם במאגר נבו; ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 7.3.12, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת פסקו"; ע"פ 6908/10 **דוד נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 2.1.13, פורסם במאגר נבו; ע"פ 131/08 **זידאן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.2.13, פורסם במאגר נבו; ע"פ 13/08 **אוסקר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.9.13, פורסם במאגר נבו; ע"פ 11/2013 **סולוביוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 7.1.14, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת סולוביוב"; ע"פ 11/8065/11 **עפיק נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26.1.14, פורסם במאגר נבו; פרשת **ספרונוב**; ע"פ 12/2478 **אגבריה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 13.5.215 פורסם במאגר נבו).

בע"פ 9604/04 **כרייצלי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.9.07, פורסם במאגר נבו (להלן: "פרשת כרייצלי"), לימדתנו הנשיאה בניתוח דברים אלה בהקשר הנדון:

"יש להדגיש כי חזקה זו הינה אך כלי עזר ראייתי, אשר יש לעשות בו שימוש זהיר, ואשר כל ספק סביר שיעורר הנאשם יטול ממנו את כוחו ... לאחר שהנטול המוטל על התביעה הינו להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ברוי כי לא די בכך שהנאשם יעללה תיאוריה חסרת בסיס על מנת ליצור את הספק הנדרש, וכי התביעה אינה נדרשת להפריך ספק שבטיסו בהrhoורי לב או בתיאוריה שאין לה כל הוכחה או אחזקה בעבודות ... אם אין בדבריו של המערער או ביתר הראיות כדי להצביע על כוונה אפשרית אחרת, אשר לה אחזקה במכלול הנטיות, הרוי הדעת נוונת, כי מי שגורם למותו של אחר על-ידי מעשה, המועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לטרור קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו" ...".

כלי נוסף ימצא במחני העזר השונים יכולת לנתקנו למסקנה בכיוון זה או אחר. בפרשת **כרייצלי** נקבע בעניין זה כדלקמן:

"בנוסף לחזקה זו התגבשו בפסקה מספר מבחני עזר, אשר מסיעים לבית המשפט להסיק אם התקיימה החלטה להמית, על פי מכלול הנטיות האופפות את האירוע. במסגרת מבחני עזר אלו יבחן בית המשפט את הכליל ששימוש לביצוע המעשה; את אופן ביצוע המעשה; את מספר הפגיעה ומקוםן; את אופי התקritis שהובילה לאירוע וחילופי דברים שקדמו לו וכיווץ באלה מבחנים, שכולם מבוססים על מסקנות מעובדות, כפי שניתן לפרשן על פי השכל הישר וניסיון החיים ..." .

בפרשת **פסקו נ' בבאו נ' לבחון קיומה או העדרה של כוונה להמית**, מבחני העזר הנזכרים לעיל אינם בגדר רשות בעלת משקל בבואו לבחון קיומה או העדרה של כוונה להמית. מבחני העזר הנזכרים לעיל אינם בגדר רשות סגורה. ניתן להוסיף עליהם או לגרוע מהם, הכל - על פי המתווה העובדתי הפרטני.

.52. בענייננו, ההחלטה להמית נלמדת מצירוף העובדות הבאות: קיומה של תוכנית לפגוע במנוח כפי שתואר לעיל;

דקירת המנוח בידי הנאשם. דקירת המנוח בסיכון שלוש פעמים, אשר אחת מהן הייתה דקירה שכוננה לעבר צידו השמאלי של חזזו של המנוח, כאמור: לאיזור חינוי, רגש וקורטי בגופו של אדם ופגעה במישרין בלבו; הדקירות אירעו לאחר שהמנוח תקף את אם הנאשם, נקודה רגישה אצל הנאשם - הנאשם אמר למנוח, עת התנפלו הלה על אמו, "אני אקרע אותך" (תחיליה כפר הנאשם באמירה זו. ראו עמ' 212 שורות 9 - 10 לפרטוקול, אך מיד בסמוך, הודה בדברים שאמר למנוח עמ' 212 שורה 21 לפרטוקול. זאת, בהמשך להודעתו ת/5 שורות 170 - 172. אם הנאשם אף היה ציינה בהודעתה במשטרה כי הנאשם אמר דבריהם אלה: ת/38ב שורות 57 - 58). דברים אלה מהווים המשך לעמדתו הכללית של הנאשם ש"כל מה שקשר לאמא שלי זה ממש קזו אדום" (עמ' 167 שורות 4 - 5 לפרטוקול, עמדה זו קה לתימוכין גם מפי אביו של הנאשם, בהודעתו ת/585 א שורה 42, שם מצטט הוא את דברי הנאשם "אני על אמא שלי אקרע לכל אחד את הגרון"). לא זו אף זו. לאחר מעשה, לא זו בלבד שהנאשם לא ביקש הנאשם להזעיק עזרה למנוח, אלא שהחל לרודף אחרים, וגם באלה יש כדי לחזק את כוונת הקטילה.

53. השאלה אימתי במדוייק גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה להמית את המנוח, אינה מצריכה מענה חד-משמעות. ההלכה הפסוכה מורה, כאמור, כי אין זה חיוני שהההחלטה מתגבש זמן רב לפני מעשה ההמתה. אין הכרח בקיומה של "תכנית עבודה" סדרה וערוכה מראש לפרטיו פרטיים. לשון אחר: ההחלטה יכולה להתגבש גם **בטעון** למועד מימושה (ראו למשל ע"פ 11/2507 **אוסקר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.9.13, פורסם במאגר נבו).

בעניינו, אפשר שהההחלטה גמלה בלב הנאשם עוד בשלבים הראשונים עליהם ניתן ללמידה מסלול המסתורנים למנוח; יצירת המstorן השקרי; הותרת דלת הכניסה לדירה כשהיא פתוחה לרווחה; ה策טיידות בסיכון מטבח).

אפשר, לעומת זאת, שהההחלטה גמלה בו בשלב מאוחר יותר, למשל לאחר שהמנוח תקף את אם הנאשם.

אדגש, בהקשר זה, כי הנאשם רשאי היה לסתור את חזקת הכוונה, שהרי אין עסקין בחזקה חולופה. אולם, הנאשם לא מסר הסבר מתקין על הדעת שיש בו כדי לעורר ספק סביר לגבי הכוונה העולה ממעשיו (דקירת המנוח בסיכון בעלת להב באורך של 7 - 8 ס"מ, בצדיו השמאלי של חזזו, מהוות סמן מובהק לכוונת הקטילה). משכך, חזקת הכוונה הופכת לראייה חולופה בכל הנוגע להחלטה להמית.

54. הנאשם טען בסיכוןיו כי הוואיל וענין לנו בדקירה קטלנית אחת, לא ניתן לקבוע כי התקoon להמית את המנוח. אין לקבל טענה זו. ההלכה הפסוכה הcritica בכר שדקירה אחת תספיק על מנת לקבוע כי נאם התקoon לקטול את קרבנו (ראו למשל ע"פ 6671/01 **וחידי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז (5) 96, 76 (2003); ע"פ 10179/01 **ג'בארין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 12.3.07, פורסם במאגר נבו; ע"פ 1769/14 **סואעד נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.1.16, פורסם במאגר נבו; ע"פ 4523/14 **חולילי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.1.16, פורסם במאגר נבו; ע"פ 2760/14 **אוחזין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 7.10.15, פורסם במאגר נבו; ע"פ פרשת **בסעוד**; פרשת **פסקו**). מכל מקום בפרשת **פרק**, נפסקו דברים אשר העיקרין העולה מהם יפה לעניינו, כאמור: "כאשר שניים נמצאים בחדר סגור ואחד מהם נמצא מות ודקירה בלבו, הרי שרק הנותר בחדר יכול לספר לנו מה ארע. במצב דברים זה, מקום בו הנותר בחדר נוקט בקו הגנה שהופרך, יקשה עליו לטעון לקו הגנה חולופי, לפיו אכן דבר אך לא התקoon להמית. זו בדיקת הסיטואציה שבפניינו, באשר רק המנוח והמערער היו בחדר ... בעת האירוע". בעניינו, השונה במעט מבחינה עובדתית, נכון בחדר לא רק המנוח והנאשם, אלא גם אם הנאשם.

אולם, על פי הראיות ובשים לב למצבה הרפואי של האם בשעות הסמוכות לאיורע (הן לפניו והן לאחריו), בנסיבות נפקחת עסקין. זאת על שום שחרף נוכחתה, לא הייתה היא מסוגלת לבצע את מעשה ההמתה. נוכחתה אינה אפוא כזו שיש להביאה בחשבון. נותרנו עם נאש אשר טען להגנתו כי לא ביצע את מעשה ההמתה והגנתו זו הופרכה. מכאן שהנאש אין יכול לשמוע עתה בטענת הגנה חלופית (לאמור: דקרותי אך לא התקונתי לרצוח).

יתר על כן. כלל הנسبות שפורטו לעיל בפסקה 55, מלמדות על כוונת הנאשם לרצוח את המנוח.

55. טענה נוספת שהעלתה הגנה הייתה אילו רצה הנאשם את המנוח, הייתה בידו שעת כשר נוכה יותר לעשות כן, דהיינו: בעת שהמנוח רכן מעל אם הנאשם - אותה עת, לפי הטענה, ניצב המנוח בגבו לנאש והאחרון יכול היה אותה עת לדקרו למוות בגין קלות ולא כל מאבק. אין לקבל הטענה. **ראשית**, אני סבור כי אין ביחס שעת כושר מן הסוג המתואר אכן התרחש בפועל; **שנייה**, גם אם אני כי שעת כושר זו אכן הייתה - אני סבור כי אין לקבל "אי נצלה" כראיה להעדך כוונה להמית. עובדה היא שבסופו של דבר, דקר הנאשם את המנוח למוות זמן קצר לאחר שהמנוח תקף את אם הנאשם. הימנעותו לעשות כן עת המנוח היה בגבו אליו, אינה ראיה להעדך כוונה להמיתו, כוונה שאפשר ונתקבשה עקב כך שהמנוח תקף את אם הנאשם.

56. הנאשם טען כי העדר פצעי הגנה על המנוח מלמדת על כך שהנאש לא תכנן להמית את המנוח. אין בכך ולא ככלום. החשוב לנוינו הוא קיומה של דקירה קטלנית בחזהו של המנוח והעדר פצעי הגנה יכול ללמד כי המנוח הופטע לחלוtin מן הדקירה וככל לא היה מודע לקיומה של סיכון בידי הנאשם.

57. הנאשם הוסיף וטען כי לא יתכן שתכנן את המות המנוח, שכן הנאשם פנה למשטרת בקשרה לעזרה עבור הגיעת המנוח ואף פנה לשירותי כיבוי האש על מנת לטפל בדילפת הגז ואין זה עולה על הדעת שבהינתן האמור ושעה שאין לנאש כל שליטה על מועד הגיעת שירותי כיבוי האש או המשטרה - יתכן הוא להמית את המנוח (עמ' 251 שורות 27 - 31 לפירוטוקול). אני לצורך העניין כי הנאשם הוא שהתקשר לשירותי כיבוי האש ולמשטרת. אולם אין בכך ולא ככלום. תכנון ההמתה והחלה להוצאה אל הפועל, יכולים להתרחש, כמובן לעיל, כהRF עין. הנאשם ראה שהכובאים עזבו אך המשטרה טרם הגיעו אבל המנוח הגיע לדירה ותקף את אותו. או אז, ככל המאוחר, לאחר שהמנוח תקף את אם הנאשם, ובלא לדעת כי המשטרה הגיע כחלוף עת קצרה, גמלה בלבו החלטה להמית את המנוח והוא הוציא לפועל את החלטתו זו.

הכנה

58. רכיב ההכנה גלום בדיורו "**לאחר שהcin עצמו להמית אותו או שהcin מכשירubo hemit otu**" שבסיפא לסעיף 301 (א) לחוק העונשין. בהקשר זה, מורה סעיף 301 (ג) לחוק העונשין כי "**כדי להוכיח כוונה תחילת אין צורך להראות ... שהמכשירubo hemit בוצעה** [המתה]. מ' י' **הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה**". על פי ההלכה הפסוקה, המושרשת היטב בישראל, רכיב ההכנה הוא יסוד פיסי טהור. מטרתו היא ללמד על אופייה של הכוונה, קרי: פעולות הכנה מלמדת שהנאש החליט להרוג מתוך שיקול דעת ולאחר מכן חשבה ונوعה לשולב את אופייה הספונטני של הכוונה (פרשת אליאביב; דנ"פ 1042/04 **ביתו נ' מדינת ישראל**, פ"ד סא (3) 646, 671 - 673 (2006); להלן: "פרשת ביתו"; ע"פ 7392/06 **abbo salach נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.6.10, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת

אבו סאלח; ע"פ 8392/83 אבהה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.1.20, פורסם במאגר נבו).

ההנאה יכולה להתמזג במעשה ההמתה כחלק בלתי נפרד ואין הכרח כי תhaftופס שיעור זמן מסוים (ע"פ 11578/11 טלה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.6.07, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת טלה"; ע"פ 2170/06 מלול נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 8.7.09, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת מלול"; פרשת ספרונוב; פרשת לחאמ'). אך, למעשה, חנייקת קורבן בידי נאשם, מצביעה הן על ההחלטה להמית, הן על מעשה ההנאה והן על מעשה ההמתה, אשר נתנו זה בזה (פרשת טלה) ואף שליפת כלי נשק משקפת מעשה של ההנאה (ע"פ 655/78 שמידמן נ' היועם"ש, פ"ד לד (1) 73 - 72 (1979); דעת המיעוט של כב' השופטת ארבל בע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, ניתן ביום 18.10.10, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת וולקוב") והוא הדין בדקירת הקרבן בסיכון (פרשת ספרונוב). עצם האחיזה בסיכון (שהוכנה מבעוד מועד, בנגד לטענת הנאשם כאילו המנוח הצעיד בסיכון יפנית והנאשם הוציאה מידיו) והנפתה לעבר הקרבן כדי לנעוץ אותה בגופו, יכולות אף הן לגבש את יסוד ההנאה (פרשת סולוביוב; ע"פ 3156/10 אדםוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.10.12, פורסם במאגר נבו).

59. בפרשتنا, התיחסות הנאשם בסיכון ת/84, עובר להגעת המנוח ועשית שימוש בה לשם דקירת המנוח בסיכון בחזהו, וזאת בעוצמה כזו אשר גרמה להباب הסיכון להגיע אל ליבו של המנוח ולפגוע בו (תעלת הדקירה עברה דרך הלב. ראו סעיף 1(א) בעמ' 8 לוחות הדעת ת/34), די בהן על מנת לקבוע כי רכיב ההנאה נתקיים בנאשם. הנאשם ביקש לטעון בסיכון כי משענין לנו בסיכון קטנטנה ל��ילוף תפוזים, לא ניתן ללמידה מן השימוש בה על תוכנית לזכור אדם גדול ממדים כמו המנוח (גבאו היה 189 ס"מ ומשקללו - 130 ק"ג), במיחוד בשעה שהי בדירה סכינים גדולות יותר, כנראה בתצלומים 17 - 18 בת/49). אין לשעות לטענה זו. ראשית, מדובר בסיכון בעלת להב באורך של 7 - 8 ס"מ (עמ' 11 שורה 27 לפירוטוקול). להב באורך זה אינו פועל ערך, וגם אם יכול היה הנאשם להצעיד למשל בסיכון בעלת להב באורך של 15 ס"מ, עדין אין בכך ולא כלום, שהרי אין לשוכח שהנאשם נזקק לסיכון שיכל להטמיןה ללא סירבול על גופו; שנית, להב זה הוא שחרר אל גוףו של המנוח והגיע עד ללבו, כעולה מחוות הדעת הפטולוגית (ראו עמ' 9 בת/34), ומכאן - כוחו הקטלני אף אם לא היה ארוך במיוחד (סיכון בעלת להב באורך דומה שימושה לא אחת כלי רצח). ראו למשל פרשת פרץ).

העדר התגוררות

60. סעיף 301 (א) לחוק העונשין מקדיש מילימספרות לרכיב זה, בתארו אותו כהאי לישנא: "...[המית] בدم קר, בלי שקדמה התגוררות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול היה לחשב ולהבין את תוצאות מעשו ...".

רכיב העדר התגוררות הוא פרט עובדתי - נסיבתי (פרשת ביטון). ההלכה הפסוקה מורה כי התגוררות היא אירוע חיצוני פרובוקטיבי המתרכש בסמוך למעשה ההמתה וגורם לנאשם לאבד את השליטה העצמית ולבצע את מעשה ההמתה באופן ספונטני וללא ישוב הדעת, קרי: בדם חמ (ראו למשל פרשת אוזאלוס; פרשת אליאביב בעמ' 467; פרשת ספרונוב). הגישה העולה מן הפסיקה אינה אוחdet את טענת התגוררות. על כן, מתאפשרת היא רק במקרים נדירים ובמשורה שבמשורה (פרשת מלול).

משה עשרות שנים, מבחינה הפסיקה בין שני מבחנים הכלולים ברכיב הנדון: מבחן סובייקטיבי ו מבחן אובייקטיבי. קיומה של התגרות מותנה בקיומם **המצטבר** של שניהם. בראשית בוחן בית המשפט את היסוד הסובייקטיבי; אם יש לו עיגון כבעי בחומר הראות - נבחן אף היסוד האובייקטיבי (ראו פרשת **ביטון**; פרשת **פסקו**; ע"א 8332/05 **איסקוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26.7.07, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת איסקוב"; פרשת **שלגין**; פרשת **ספרונוב**).

המבחן הסובייקטיבי

61. המבחן הסובייקטיבי הוא מבחן עובדתי טהור, הבוחן את התנהגות הנאשם. מבחן זה שולל מן הכוונה את אופיה המזוייף פרי ישות הדעת. הוא מעוגן בנסיבות המיחוזות של כל מקרה ובמצבו הנפשי של הנאשם (פרשת **אליאביב**, בעמ' 467; פרשת **ביטון**). בסיסו מצויה הכרת המשפט בקיומה של "**חולשת הטבע האנושי והבחנה המוסרית בין מי שפועל בדם קר' לבין מי שעצורי הנפשיים והמוסריים נתרופפו בשל ההתגרות בו**" (ע"פ 3062/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.12.09, פורסם במאגר נבו. להלן "פרשת **פלוני**". ראו גם פרשת **ביטון**). על הרាជון יכול דין רצח ואילו על השני - דין הריגה.

בגדרי מבחן זה, נבדקת השפעתו של האירוע המתגירה על הנאשם. המבחן הסובייקטיבי יתקיים אם מחמת ההתגרות, ובתוכף לה, איבד הנאשם בפטאומיות את שליטתו העצמית, כך שמעשה ההמתה בוצע ללא מחשבה על תוצאותיו. בהקשר זה, בית המשפט בוחן נטונים עובדיתיים אחדים, לרבות אלה:

(א) **יעתוי ההתגרות ומועד התגובה**: מעשה ההמתה עקב ההתגרות אינו יכול להיעשות אלא בסמיכות זמן להתגרות. מעשה ההמתה המנותק מביצירת מועד התרחשותו מן ההתגרות, אין די בו, לפי שירוחוק הזמן הותיר בידי הנאשם שהות לזמן את הרגע, להתרקרר ברוחו ולשוב למצב של שליטה עצמית. מעשה ההמתה שבוצע בירוחוק מועדים לעומת מעשה ההתגרות, עלול לגרום מסקנה כי המעשה מהוovo נקמנות מחושבת גרידא (פרשת **בראשי**; פרשת **אבו סאלח**);

(ב) **עוצמת ההתגרות**: ההתגרות צריכה להיות קשה וחריפה עד כדי כך שగרמה לנפטר לאבד לפתע את עשתונויותיו ושליטתו העצמית ולפער מותו תחושת עצם בלתי נשלט. "עוצמת הריגוש של האדם צריכה להיות, מצד אחד, בעלת אופי רגעי, חולף ופתאומי, מצד אחר, עצמתה צריכה להיות כזו שתשלול מן הנאשם יכולת לחשב ולהבין את תוצאותיו מעשו" (פרשת **אליאביב**, בעמ' 475);

(ג) **פטאומיות ההתגרות**: מאורע שנטרגש על הנאשם כרעם ביום בהיר, או סערת נשימה מחמת גילוי מרעיש, ללא כל הכנה מוקדמת. ראו למשל פרשת **טלה**; ע"פ 9970/06 **קאנשן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 9.3.09, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת **קאנשן**"; ע"פ 5718/06 **אפשרין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 15.11.09, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת **אפשרין**");

(ד) **פטאומיות אובדן השליטה**: תהליך הجريمة של אובדן העשונות חייב להיות קשור באופן הדוק לעוצמתה של ההתגרות, במובן זה שההתגרות בדרגה גבוהה הביאה לידי כך שהנתגראם יאבד לפתע, ללא כל סימנים מקדימים (וכמובן שלא מתווך תכונן) את קור רוחו, Caino היכה בו הברך;

(ה) **ספונטניות** התגובה למעשה ההתגרות: התגובה נעשית שלא מתווך שיקול דעת. כך, למשל בפרשת **פלוני הנ"ל**, קבע בית המשפט לאמור: "**המעערר 2 דחף את המנוח שנפל לקרקע, ובכך הגיב ספונטנית על ההתגרות, אך**

המשך הכתו של המנוח ודקירתו פעמים רבות על ידי השניהם, חורג מתגובה ספונטנית";

(ו) **מידתיות** היחס שבין ההתרגות לבין עצמת התגובה לה, תבחן לעיתים, על ידי בית המשפט. העדר יחס סביר בין השניהם, יכול ללמד על קיומה של שליטה עצמית וביצוע מעשה ההמתה מתוך מחשבה מוקדמת ולא בשל איבוד עשתנות (פרשת אליאביה, בעמ' 476).

מכאן - לבחן האובייקטיבי.

הבחן האובייקטיבי

62. הבחן האובייקטיבי מציב רף של סבירות לתגובה כלפי מעשה ההתרגות. הוא מבקש לשאלת אם אדם מן היישוב או אדם ממוצע, בנסיבות של הנאשם, עשוי היה להגביל להתרגות באופן דומה לתגובה הנאשם (קרי: אבדן עשתנות ושליטה עצמית עד כדי קטילת הקורבן), אם לאו. במקרים אחרים: אם "גם אדם סביר הפעול מתוך כוונה והכנה עשוי היה להגבר על סערת רוחו, ושלא לשלווט בעצמו, ועל כן לפעול כפי שפועל הנאשם הטעון הספציפי ... כי אז גם לפי הבחן האובייקטיבי מתקיימת התגרות ... ולא מתגבשת כוונה תחילה" (פרשת ביטון; ראו גם פרשת חלאלה; פרשת איסקוב). לא זו אך זו, "סף הכניסה' אל תחום ה'התגרות' חייב להיות אובייקטיבי. תפיסותיו הסובייקטיביות של המmite אין מעלות ואין מורידות. אדם אינו הופך עניין להתרגות רק משום שהוא רואה בכך התגרות" (פרשת ביטון). ראו גם פרשת פסקו; פרשת בסעוז. דעת המיעוט של כב' השופטת ארבל בפרשת וולקוב). אמת המידה הנבחנת במסגרת הנוכחות היא זו הממצועת, המנicha קיומן של חולשות אנוש באדם ממוצע (פרשת אליאביה, בעמ' 472; פרשת טלה). כאמור, בית המשפט נזקק לבחן האובייקטיבי רק באותו המקרים שבהם מתקיים ריכב ההתרגות על פי הבחן הסובייקטיבי.

הבחן האובייקטיבי נועד להכיר באחריות הפלילית לעבירה הרצח מצד הנאשם שפועל ספונטנית, מחד גיסא, ולמנוע השתת אחוריות פלילית בגין רצח על נאשם אשר הגיב להתרגות כפי שהוא עשוי רוב האנשים להגביל, מайдך גיסא (פרשת אוזאלוֹס בעמ' 580).

הבחן הנדון נכוון להסכים עם חולשת הטבע האנושי באדם ממוצע, שאין בה עמדה אני חברתי בוטה ובלבד שישודה בהתרגות קשה שגם בני תרבויות עלולים להיכשל בהתמודדות עימה. יתר על כן: הבחן מבקש להציב בלם ערכיו אשר מועד לכפות נורמת התנהגות שבבסיסה ניצבת קדושת החיים כערך עליון. לפיכך, רק במקרים מצומצמים וחיריגים יקבע כי התגרות היא כה קשה, עד אשר אדם סביר היה מגיב עליה בדרך של המתה (ע"פ 6917/06 חרמאן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 1.9.08, פורסם במאגר נבו. להלן: "פרשת חרמאן"). במובן זה, מתקיים תהליך של "אובייקטיביזציה" של האחוריות הפלילית (פרשת אליאביה, בעמ' 472), אף שככל האחוריות הפלילית היא אישית וסובייקטיבית.

בפרשת ביטון נדונה השאלה אם יש ליזוק תכנים סובייקטיבים אחדים אל תוך הבחן האובייקטיבי, על מנת לעדנו קמעא תוך התחשבות גם בנאשם העומד לדין ובأدבות מתכונותיו. לאחר דיון מקיף ומעמיק בעניין זה, וחרף העמדה כי ראוי לעשות כן, נפסק שהזהו עניין למחוקק לענות בו. נוסף על כן, נפסק שם בלשון צלולה ומפורשת: "... כי תכונתי של המmite, אופיו, מגו, מינו, רקעו הכלכלי-אקדמי, דתו, עדתו, מצבו הנפשי והרוחני ושאר תכונותיו אינם

נכחות בחשבו. לשון אחר, המבחן האובייקטיבי בישראל הוא אפוא זה הטהו, שאינו משלב בתוכו נתונים סובייקטיביים של הנאשם, למעט גילו (הינו: "מידת קטינותו" כלשון פסק הדין בפרשת ביטון).

במסגרת המבחן האובייקטיבי נדרשים יחסית סבירות בין התוצאות שננקטה כלפי הנאשם לבין עצמת התגובה מצד הנאשם (פרשת בראשי; פרשת חרמן). על כן, שזרות בהלכה הפסוקה קביעות שהחוט המקשר ביןיה הוא שאליות מילולית או אפילו תגרת ידים (שלא סיכנה חיים) - אין יכולות לעלות למדרגה של התוצאות במובנה האובייקטיבי (ראו למשל פרשת בראשי; פרשת אפטין; פרשת חלאלה; פרשת איסקוב; פרשת וולקוב). כך למשל בפרשת קאנשן, חברתו של הנאשם עלבה בו באופן בוטה ולא חסכה כינוי גנאי גם מבני משפחתו. בית המשפט העליון פסק כי "... אין הדעת סובלת כי התוצאות מסווג זה, ותהיה עצמתה כאשר תהיה, יכולה להוות צידוק לתגובה קיצונית באלימותה, כמו המתוארה". בפרשת חרמן נדונה תגרת ידים אשר לא עלתה כדי קטטה בעלת אופי אלים וחמור שהיה בה כדי לסקן את חי' הנאשם או אביו. תגובת הנאשם הייתה "... ירי ממושך ומכוון לעבר שלושה אנשים. תגובה מסווג זה, בנسبות שתוארו, חורגת מכל אמת מידת סבירות. זהה תגובה שחバラה מתוקנת, המכירה לצורך להגן על ערך קדושת חי' האדם, אינה יכולה להשלים עימה". דעתו לבנון נקל כי בנסיבות אלה, לא נתקיים המבחן האובייקטיבי. בפרשת בסעוד מצינו כי "לא ניתן לומר כי אדם סביר במקומו של המערער היה מאבד שליטה בשל שעתיים של גידופים או בשל בעיטה ובקס או אף בשל ניסיון לשכנע אותו להצתרף לניסייה למטרה לא כשרה לקרים".

מנגד, בפרשת איסקוב, נדונה סיטואציה מיוחדת בחריגותה: מספר צעירים התקיימו אדם מבורג לנגד עיני משפחתו, בעוצמה שגרמה לו לאבד את הכרתו לזמן קצר. תגובתו הקטלנית באה עת קצורה לאחר שהכרתו חזרה אליו, נכון תחשתו כי הושפל לנגד עיני משפחתו ומשמעה את בתו זעקה לעוזרה. בית המשפט העליון עמד על הנחתות המספרית, הגופנית והנפשית של הנאשם וקבע כי "אדם מן היישוב - לו נקלע לתרחיש דומה - היה עלול לפעול בדרך דומה ...".

עבור עתה ליישום הדין על עניינו.

63. בעניינו, הנאשם לא ביקש ליחס למנוח התוצאות כלשהי, לא במהלך עדותו ולא בסיכון. מכאן, שלא כפר בהתקיימות הרכיב הנדון. לפנים מן הנדרש אצין כי תקיפת אם הנאשם בידי המנוח, אינה יכולה לשמש התוצאות, לא סובייקטיבית ולא אובייקטיבית, עת מדובר במנוח בלתי חמוש (והנאים לא שב על הטענה הכווצבת, שהעללה בחקירותו במשטרה, כאלו המנוח היה מצויד בסיכון פנימי) מחד גיסא ובנאים בעל ידע באומנות לחימה (סמבו), מאידך גיסא, קל וחומר שעה שהנאים **כבר הרכין** את המנוח מאיימו וברק - אין את הסכנה הנבעת ממנוח כלפי אמר הנאשם.

סיכום בינימם

64. המאשימה הוכחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נטל את חי' המנוח בכך שذكر אותו דקירה אחת عمוקה בצדיו השמאלי של חזהו, דקירה שפוגעה (גם) בלבו של המנוח. הנאשם אף ذكر את המנוח בירכו ובמותנו, אך דקירות אלה לא היו קטלניות.

65. הנאשם ביצع את המעשה לאחר שגמלה **החלטה** בלבו לקטול את המנוח. כל הרצח לא היה טעון **הכנה**

מיוחדת, לפי שמדובר בסיכון בעלת לבב באורך של 7 - 8 ס"מ, הניתנת להסלקה. הנאשם המית את המנוח **בלא התגנות** מצדו. כמובן, יש להרשיע את הנאשם בעבירות הרצח בכוונה תחיליה על פי סעיף 300 (א) (2) לחוק.

טענות ההגנה

66. בסיכון הנאשם בע"פ מצינו טענות אחדות הראויות להתייחסות. ראשונת הטענות, על פי משקלן, היא הטענה כי הנאשם חוסה בצל סיג ההגנה העצמית. SIG זהណ מן היבט הדיני בפסקה 6 לעיל.

67. מעבר לנדרש במסגרת הכרעת הדיון וחרף האמור בפסקה 6 לעיל,இיחיד מילימ ספרות לSIG ההגנה העצמית.

"כידוע, ששה תנאים נדרשים לשם הקמתו של SIG ההגנה העצמית, ואלו הם: **ראשית**, קיומה של תקיפה שלא כדי; **שנייה**, קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחיו, בחירותו בגופו או ברוכשו, של האדם המתגונן או של זולתו; **שלישית**, מידות, דהיינו - **'על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה'** (ענין אלטגאו, פסקה 13); **רביעית**, שהאדם המתגונן לא 'hbaya בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים'; **חמישית**, נדרשת פרופורציה, **'יחס ראי בין הנזק הצפוי מפעולות המגן לנזק הצפוי מן התקיפה'** (שם); **ששית**, קיומה של נחיצות, קרי - טענת הגנה עצמית תקום לו לאדם רק כאשר לא הייתה לו אפשרות להדוף את התקיפה בדרך אחרת, פחות פוגענית" (פרשת סומן, בפסקה 162).

בחנתי בקפידה את העובדות שהוכחו על מנת לברר שמא בכוחן להקים לנוasm את SIG ההגנה העצמית, וזאת - חרף כך שטעنته בענין הכללה כותרת בלבד, ללא תוכן ענייני. אני סבור כי בעת דקירת המנוח, לא נתקיים בנאשם ولو אחד מתנאי ההגנה העצמית ומכל מקום ברור הוא שלא נתקיים במידות, המידתיות והנוחיות. על אף שהמנוח תקף את אימו של הנאשם, לא נזקק הנאשם להמתת המנוח על מנת לאין את הסכנה שסביר כי נשקפת ממנו. הטעם לכך הוא שבראותו שהמנוח תוקף את אימו, הרחיק הנאשם את המנוח מעל פניה. כמובן בפסקה 63 לעיל, הנאשם היה בעל ידע באומנויות לחימה (סמבוי) ובעזרת שימוש בידו בלבד הצליח הנאשם להרחיק את המנוח מאימו, אך שהמנוח שוב לא היווה סכנה עבורה. מאותו מועד ואילך, נהדפה התקיפה ולא נדרש כל מעשה נוספת מצד הנאשם. יתר על כן, אם עליה בידי הנאשם להרחיק את המנוח כאמור, יכול היה הוא - חלף דקירת המנוח בלבבו - למשל לרתק את המנוח לרצפה ולבטח שמווד הරחקה האמור, הדרך הקטלנית לא הייתה נחוצה בנסיבות העניין וההיזקקות לדקירת המנוח המלא והמוחלט של סכנה כלשהי. קטילת המנוח כלל לא הייתה נחוצה בנסיבות העניין וההיזקקות לדקירת המנוח בלבבו חורגת בעיליל ממתחרם המידתיות. כאן המקום להציג כי לאינו של הנאשם לא נשקפה כל **סכנות חיים** (או סכנה חמורה אחרת) מן המנוח, וה הנאשם לא ביקש להוכיח אחרת. אף אם המנוח התנפל על אם הנאשם ותפס אותה בידי בחזקה (עד כדי הותרת "סימן כחול", לדברי האם. ראו ת/83א שורה 42 וכן ת/83ב, עמ' 10 שורות 16 - 17), רב המרחק בין תפיסה זו לבין העמדת אם הנאשם בסכנות חיים. דקירת המנוח לא הייתה אפוא מעשה שהיה נחוץ לעשוותו לשם קידום פני סכנה מוחשית לח' אם הנאשם, משום שלא נשקפה כזו מן המנוח, וכך הוא במיוחד לאחר הרחקתו ממשם הנאשם. הנה כי כן, ואף תוך נקיטת גישה ליראלית הבוחנת את מכלול העובדות שהוכחו על מנת לברר אם יש בכוחן לסיעו לנוasm טענת הגנה שהוא עצמה כשל בהעלאתה כדבוי, מסתבר כי אין לSIG ההגנה העצמית בית אחיזה בעבודות המקירה.

68. טענה נוספת של ההגנה נסבה על כך שדעתם של חוקרי המשטרה, בדבר אשמתו של הנאשם, נגעה לאחר שסבירו שמצוות כתמי דם של המנוח על הנאשם (עמ' 249 שורות 28 ואילך). מכאן ואילך, זנוח החוקרים כל קוו חקירה אפשרי אחר ונמנעו מביצוע פעולות חקירה, כגון חקירת אם הנאשם כחשודה בביצוע הרצח (על כל הנובע מכך, לרבות בדיקה אם מסוגלת היא לזרוק הסכין דרך חלון חדר האמבטיה כתענתה, ועוד) יכולתה לפתח את שלבי התריס שבבדר האמבטיה; יכולתה לזכור את המנוח; יכולתה להחליף שמלהה) ובכלל זה אי חקירות השכנים.

69. אני סבור כי טענות אלה למחדלי חקירה אין בהן ממש וברוי שאין הן מקומות בסיס (ולו הקלווש ביותר) לשברה sama בעטין קופча הגנתו של הנאשם ונפוגמה יכולתו להתמודד עם חומר הראיות נגדו.

70. נקודת המוצא (השגואה) של הסניגור הייתה שלא נמצא דם של המנוח על הנאשם (עמ' 254 שורה 19 לפרוטוקול). אין בסיס לדעתו זו של הסניגור. היא סותרת לא רק את הממצאים בזירה (ראו עמ' 2 במוצג נ/7, שם צוין כי 445 (הוא השוטר אליו פשה) "פגש מישחו שידי מגואלות בדם"), אלא גם את דברי הנאשם עצמו (ת/5 שורות 92 - 93). לך מתווספת אמירתו של הנאשם לשוטר אליו פשה, בעודם בזירה, לפיה הוא ذكر את המנוח (ראו ת/43). כאמור, העדיף הסניגור להימנע מחקירת השוטר על תוכן ת/43). בל נשכח כי לאחר הדברים האלה, נחקרה אם הנאשם ומספרה כי הנאשם ذكر את המנוח (וויודגש כי בפתח דבריה ציינה כי הנאשם צפוי עתה למאסר עולם. ראו ת/83 ג' עמ' 1 שורות 19 - 20); אבי של הנאשם ציין כי שמע בזמן אמרת מיashi אשתו, אם הנאשם - שהרצח בוצע על ספרה - שהנ帀ה אמרת המנוח (ראו ת/85א שורה 34). אבי הנאשם ציין כי אמרת צעקה זאת בהיסטריה.

אותה שעה (21.9.14 - 22), לא סיפרה האם דבר וחצי דבר על מעורבותה (המיומרת) במעשה. היפוכו של דבר. גרסתה הצביעה על אשמת הנאשם, ובהינתן עובדה זו, מה בצע היה לחזור אותה כחשודה ברצח ובדבר יכולתה לזכור את המנוח או להשליך את הסכין מחלון חדר האמבטיה? הטענה (הכווצבת) של אם הנאשם אכן שרצחה את המנוח, צאה רק כחצי שנה לאחר ביצוע הרצח, ערב חקירותה בבית המשפט. בנסיבות אלה, ברוי שהמשטרה לא הייתה יכולה לחזור בזמן אמרת (סמור לרצח) טענות אשר לא היו על הפרק ולאחר שהטענות הועלו (בחודש מרץ 2015) - לא היה טעם בחקירה נוספת, שכן אף אם היה מסתבר שגם הנאשם מסוגלת לעמוד ליד חלון האמבטיה ולהשליך ממנו סcin, לא ניתן היה לקבוע שגם כחצי שנה קודם לכן, הייתה היא יכולה לעשות כן. הלא מפי אם הנאשם שנינו כי במהלך חודשים אחדים באותה תקופה, עברה היא שיקום ואף השילה כ-20 ק"ג משקללה. לשון אחר: הנסיבות העובדיות בחודש מרץ 2015 היו שונות מלה שררו ביום הרצח וחקירה שלא בזמן - לא הייתה משרתת כל מטרה ולא הייתה מביאה לכל תכלית. יתר על כן, כל הסימנים הצביעו לעבר זהות הנאשם כמו שذكر את המנוח, לרבות דברי הנאשם בעת הגיעו המשטרה וכן הודיעות קרוביו משפחתו בכלל ואמו בפרט.

אשר לאי נטילת טביעות אצבע מן הסכין תחילת, אלא עירcit בדיקת DNA, אף כאן אין בסיס לטרוניות ההגנה: משנמצא הסcin מושלcta בחצר הבית, הייתה חשיבות עליהן לזיהוייה ככל הרצח. זיהוי זה מבוצע באמצעות בדיקת DNA, על מנת לבירר אם שיר הוא למנוח אם לאו. גם אם היו נמצאות טביעות אצבעה של אם הנאשם על הסcin, לא היה בכך ממשום ראייה מכרעת, בין חולק כי scin זו הייתה אחת מן הסיכנים שהיו בדירה ושימשה את דיריה, ובهم הנאשם וממו. על כן, צפוי וטبعי היה שטביעות אצבעותיהם של מי מדיירי הדירה תへא על הסcin (ואין כל בסיס בריאותו של הנאשם יימצא על אותה scin. על כן, סדר פעולות החקירה בעניין זה אינו מעורר כל תמייה. בכל הענوان, זהו סדר הפעולות הראו (ואני יכול לשחרר מן הרושם שאלנו היו נבדקות טביעות האצבע תחילת ומחייבת כך נבצר

יהה לעורך בדיקה לזיהוי ה-DNA על הסכין, היה הסגנור בא בטרוניה על כר, ואף היה מבקש לראותה בהעדרו של DNA של המנוח על הסכין, משומן חיזוק לכך שלא זה כלי הרצח). אגב, לא כל אימת שלא ניטלו טביעות אצבע מכל' הרצח - يولיך הדבר למסקנה שמדובר במקרה של חקירה (ראו למשל פרשנת **אבו חdir**, בפסקה נד).

עבירות הרצח - סיכום

71. לאור האמור לעיל, אני סבור כי המאשימה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם הוא אשר רצח בכוונה תחילתה את המנוח ועל כן, מציע אני לחבריו להרשיעו בעבירת הרצח בכוונה תחילתה על פי סעיף 300 (א)(2) לחוק העונשין.

עבירות שיבוש מהלכי המשפט

72. כתוב האישום כולל אף עבירה של שיבוש מהלכי משפט. אישום זה נובע מכך שהנائم החל לנ��ות את כתמי הדם שהותיר המנוח אחריו.

73. הראיות לכך שהנائم אכן החל בניתוח כתמי הדם על דלת חדרה, מצויות בהודעתה אמו למשטרה (ראו ת/38ב שורות 44, 47 - 49). מחווות הדעת ת/48 סעיף 3 (ה)(3) בעמ' 3, עולה כי נמצאו סימני ניגוב של כתמי דם על דלת החדר. ראו גם צלומים מס' 9 - 12 בת/49. ממצאים אלה מוכיחים את הودעתה אם הנאשם. בחקירותיו במשטרה, הנאשם "לא זכר" אם עסק הוא בניתוח כתמי הדם, וכוכח קר שהוא נתן (כביכול) בהתקף אפילפטי, אך ידע לומר "חזרתי לעצמי רק כאשר אני ברצפה ליד דלת הכניסה הידים שלי מגואלות בדם ליד יש סמרטות רטוב אבא מנסה להרים אותו ואז הגיעו השוטרים" (ת/2 שורות 54 - 56). בעדותו לפניו הודה הנאשם כי טענתו בדבר ההתקף האפילפטי הייתה לא נכונה (עמ' 205 שורות 20 - 24 לפרטוקול). הימצאות הנאשם ליד סמרטות רטוב כשיידי מגואלות בדם (כדבריו - שלו), מוכיחת את דברי אמו בהודעתה וכן את ממצאי הودעת ת/48. ניתן אףוא לקבוע כי הנאשם ניסה לשבע הליכים באמצעות ניגוב כתמי הדם. אגב, לא נעלם מענייני כי בדו"ח ת/43 מציין השוטר אליו פשה שמצא את אבי הנائم עוסק בניתוח הבית ומיתני השטיפה שבDAL היי "כהים מהדם במקום". עובדה זו אינה גורעת מניקוי הדם על ידי הנאשם מעלה הדלת **שבתוככי** הדירה ולא בכניסה אליה.

74. על כן, אני מציע לחבריו להרשיעו הנאשם אף בעבירות שיבוש הלילי המשפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

מאיר פרוח, שופט

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

עמוד 29

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

לאחר שבחןתי את הראיות וקבעתי את הכרעת הדין של חברי, השופט יפרח, אני מסכימם ל חוות דעתו כשלפי הראיות אכן הוכח מעבר לספק סביר אשםו של הנאשם בעבירה רצח בכוונה תחילה ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

**גַּלְעֵד נוֹטֶל, שׁוֹפֵט,
אָבָ"ד**

השופטת גיליה רביד:

אני מסכימה.

**גִּילְיָה רַבִּיד,
שׁוֹפֵטת**

סוף דבר:

אנו מרשימים אפוא, פה אחד, את הנאשם, יורי ליסיאק, בעבירה של **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, ובעירה של **шибוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט איר תשע"ו, 6 יוני 2016, במעמד הצדדים.

